

Αντιφωνητής

Ο μόνος τρόπος νά μή μιάς
φάει κάνα νησί (ή Τουρκία)
είναι νά μπει στό εύρωπαϊκό
πλαίσιο

A. DIAMADOPOULOU

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΑΝΘΡΑΚΙΚΟ ΕΝΤΥΠΟ ΓΝΩΜΗΣ

15 ΙΟΥΝΙΟΥ 2005

ΕΤΟΣ 7ο / ΑΡ. Φ. 173 / ΤΙΜΗ 0,90 €

Ἡ Πέμπτη Φάλαγγα τῶν Ἐπιστημόνων

Τό εὐαγές ἴδρυμα τῆς ὁδοῦ Ἰώνων στήν Κομοτηνή

Ὅπως γράφουμε στό προηγούμενο φύλλο
μας, οἱ ἐξτρεμισοί κάποιων μειονοτικῶν
τῆς Θράκης ξεκίνησαν μέ τόν φερετζέ τῆς
ἀνωθυμίας: Ἐνα ἄθλιο κείμενο στό τοπικό
δημοσιογραφικό ὄργανο τοῦ Τουρκικοῦ
Προξενείου ἀμφισβητοῦσε τό δικαίωμά
μας νά τιμοῦμε ἐπισήμως τήν Ποντιακή
Γενοκτονία, καθῶς... παρεξηγεῖται ἡ Ἄγκυρα.
Λίγο μετά ἔγινε ἕνα βῆμα μπροστά μέ τούς
παριστάνοντες τήν σκιώδη κυβέρνηση ὡς
«Συμβουλευτική Ἐπιτροπή» καί ὅταν κι αὐτή
ἤ ἀνακοίνωση πήγε στόν βρόντο, καταλήξαμε
στό ἀνάλογο φιρμάνι τοῦ Συλλόγου
Ἐπιστημόνων Μειονότητας. Ἐτσι φτάσαμε τό
σύνολο σχεδόν τῆς μειονοτικῆς ἡγεσίας νά ἔχει
ταυτιστεῖ μέ τήν πιό ξεδιάντροπη ἀπαίτηση
καί τόν πιό χυδαῖο ἐκβιασμό σέ βάρος τοῦ
Δήμου Κομοτηνῆς. (Λεπτομέρειες στή σελ. 5)

ΓΝΗΣΙΩΝ ΑΠΟΓΟΝΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΚΑ ΓΟΝΙΔΙΑ

Τότε που ο μετέπειτα τύραννος της Σάμου
Πολυκράτης
ασχολιόταν νεαρός επιχειρηματικά με τα συμπόσια
ενοικιάζοντας στους συμποσιαστές
στρώματα και πολυτελή σερβίτσια
δεν φανταζόταν ίσως πως θα ενέπνεε σήμερα
στους απογόνους του ελληναράδες
το επιχειρηματικό δαιμόνιο
της ενοικίασης ομπρέλο-ξαπλώστρας στις παραλίες
και του κέτερινγκ.

Γιάννης Στρούμπας

Ἀπεμπλουτισμένο οὐράνιο Ἦρθε ἡ ὥρα μας;

Πρὶν 6 χρόνια ἡ ἱστορία (φρίκης) τοῦ ἀπεμπλουτισμένου
οὐρανοῦ (DU) δέν ἦταν πολὺ γνωστὴ στὴ χώρα μας.
Σέ κανένα καθεστωτικό φύλλο δέν ἔβρισκες μίαν ἐκτενὴ
ἀναφορά στό θέμα καί μίαν ἐμπεριστατωμένη σύνδεση
μέ τό «Σύνδρομο τοῦ Κόλπου». Τότε ὅμως (Ἰούνιος
1999) ἡ ἑλληνικὴ Κυβέρνηση ἀποφάσισε νά στείλει 1200
στρατιῶτες μας στό Κόσοβο, ὅπου μόλις εἶχε τερματιστεῖ
ἡ νατοϊκὴ ἐπιδρομὴ, ὡς εἰρηνευτικὴ δύναμη (KFOR). Ὁ
«Ἀντιφωνητής» ἦταν τό πρῶτο ἐντυπο στὴ χώρα πού ἔθεσε
τό ζήτημα τῆς ὑγείας τῶν στρατιωτῶν μας μέ πρωτοσέλιδο
ἐρώτημα στόν Ἄκη Τσοχατζόπουλο, ὑπουργό τότε Ἄμυνας,
σχετικά μέ τίς πληροφορίες πού διέθετε γιά τὴ χρήση τῶν
συγκεκριμένων ὀπλων στὴν περιοχή ἑλληνικῆς εὐθύνης, μέ
τό ἄν ἔγιναν μετρήσεις ραδιενέργειας καί μέ τό τί μέτρα
εἶχαν ληφθεῖ. Λίγες μέρες μετά, ἐρωτηθεῖς προφορικά ἀπὸ
δημοσιογράφους, ὁ Τσοχατζόπουλος καθυσάχαξε τούς
πάντες ὅτι ὅλα τὰ μέτρα εἶχαν ληφθεῖ, ὅτι κανένα ζήτημα
δέν ὑπάρχει, ὅτι τό νερό καί ἡ τροφή τῶν στρατιωτῶν μας
θὰ ἔρχονται ἀπὸ μακρυνά, κτλ.

Λίγα χρόνια ἀργότερα μάθαμε γιά θανάτους στρατιωτῶν
μας πού εἶχαν ὑπηρετήσει στὴ Βοσνία (ὅπου ἐπίσης εἶχε γίνει
χρήση ὀπλων DU καί 7 Ἴταλοί εἶχαν βρεῖ τόν θάνατο), ἀπὸ
τό «Σύνδρομο τῶν Βαλκανίων» (Σ.Σ.: ὅπου χρησιμοποιεῖται
DU προκύπτει κι ἀπὸ ἕνα... σύνδρομο). Προχτές στὴν

«Συμμορία»!

Βράδυ Σαββάτου, 3 Ἰουνίου, ξενοδοχεῖο Ξανθίππειο
στὴν Ἐάνθη. Ἐχει συγκληθεῖ ἡ νομαρχιακὴ συνέλευση
τῆς ΝΔ καί γίνεται διάλογος μέ συντονιστὴ τὸν
βουλευτὴ Λάρισας, Κ. Ἀγοραστό. Εἰς ἄκρον, σηκώνεται
κάποιος καί ρίχνει μίαν πραγματικὴ... βόμβα, μιλώντας
γιά τὴν κατάσταση πού διαμορφώθηκε στὴν ἔδρα τῆς
Περιφέρειας Ἀν. Μακεδονίας - Θράκης, μέ τὴ «συμμορία
πού ἔχει ἐγκατασταθεῖ ἐκεῖ», «τί θὰ γίνει ἐπιτέλους»,
κτλ! Ἀμήχανοι οἱ ἀρμόδιοι, κοιτᾶνε μόνο πῶς θὰ
μπαλώσουν τό σκάνδαλο πού διαγράφεται. Τὴ λύση τὴν
δίνει ὁ Κ. Ἀγοραστός, ἀνακαλώντας τὸν ὀμιλῶντα στὴν
τάξη: «Σᾶς παρακαλῶ, ἂν δέν ὑπάρχουν στοιχεῖα νά
μὴν λέγονται τέτοια πράγματα...» Ντάξει, ὁ βουλευτὴς
τυπικά εἶχε δίκιο. Τί γίνεται ὅμως μέ τὴν οὐσία τῆς
καταγγελίας; Ἐπειδὴ ὁ καταγγέλων δέν μιλοῦσε στό
καφενεῖο μὰ καί δέν ἦταν κάποιος τυχαῖος, ἤξερε πολὺ
καλὰ τί ἔλεγε. Λοιπόν; Γυρνᾶμε στό σημιτικό «ὅποιος
ἔχει στοιχεῖα νά πάει στόν Εἰσαγγελεᾶ»;

«Ελευθεροτυπία» ἡ Γεωργία Λινάρδου ἔγραφε γιά πέντε
κρούσματα τοῦ «Συνδρόμου» ἀπὸ τό Κόσοβο, πέραν τῶν
τριῶν (;) θανάτων τῆς Βοσνίας, κρούσματα πού γίνεται
προσπάθεια νά κρατηθοῦν μυστικά. Ἀναρωτιόμαστε λοιπόν
τί πρέπει νά γίνει γιά νά ἀναλάβει ἡ πολιτεία τίς εὐθύνες
τῆς. Μέχρι πού θὰ φτάσει ἡ νατοϊκὴ τῆς νομιμοφροσύνης
καί ἡ περιφρόνηση τῆς ὑγείας τῶν ἐνστολῶν Ἑλλήνων
πολιτῶν τῆς;

ΣΑΒΒΑΤΟ 25 ΙΟΥΝΙΟΥ 2005, ΩΡΑ 19:00

ΟΛΟΙ ΣΤΟΝ ΧΩΡΟ ΤΟΥ ΥΠΟ ΑΝΕΓΕΡΣΗ
ΝΑΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ
ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΛΙΑ ΠΕΤΡΩΤΩΝ - ΜΑΡΩΝΕΙΑΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΕΡΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΟΧΙ ΤΗΝ
ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΤΟΠΙΟΥ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗ ΤΟΥ ΝΑΟΥ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΤΗΣ ΡΩΜΑΝΙΑΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΦΟΡΑ ΤΟΥ ΣΧΕΔΙΟΥ
ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΠΟΛΗΣ ΠΟΥ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕ
ΤΗ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΛΕΙΟΨΗΦΙΑ
ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ (204 / 300)

ΚΕΝΤΡΟ ΠΟΝΤΙΑΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Γιά τόν Νικόλαο Κάλας

Τό διεθνές ἐπιστημονικό συνέδριο γιά τόν
Νίκο Καλαμάρη / Nicolas Calas (1907-
1988) πού διεξήχθη στήν Κομοτηνή τό
τρίημερο 10-12 Ἰουνίου ἦταν ἀναμφίβολα
μιά σημαντικὴ στιγμή στὰ πνευματικά
δρώμενα τῆς Κομοτηνῆς. Γιά πρώτη φορά
γινόταν στὴ χώρα μας συνέδριο γιά τό
ἔργο τοῦ μεγάλου ὑπερρεαλιστῆ ποιητῆ καί
κριτικῆ καί αὐτό ἔλαβε χώρα στὴ Θράκη
χάρη στὴν πρωτοβουλία τοῦ τοπικοῦ Δήμου,
τοῦ πανεπιστημίου Ἰωαννίνων (τομέας
Φιλοσοφίας) καί τοῦ λογοτεχνικοῦ περιοδικοῦ
«Μανδραγόρας». Στὴ διάρκεια τοῦ συνεδρίου
παρουσιάστηκαν 28 ἀνακοινώσεις ἀπὸ παλιούς
καί νεότερους μελετητές τοῦ ἔργου τοῦ Κάλας
ὅπως ὁ καθ. Παναγιώτης Νούτσος, ὁ καθ.
Ἐρατοσθένης Καψωμένος (στὴ φωτογρα-
φία δεξιᾶ), ὁ ποιητὴς Α. Παγουλάτος, ὁ δοκι-
μογράφος Σάββας Μιχαήλ, ὁ ψυχίατρος Σπ.
Αργυρόπουλος, ὁ διευθυντὴς τοῦ «Μανδρα-
γόρα» Κ. Κρεμμύδας καί ἄλλοι. Ἦταν σίγου-
ρα ἕνας σταθμὸς στό ξαναδιάβασμα ἑνὸς
μεῖζονος ποιητῆ πού ἡ ὑπερρεαλιστικότητά
του συνετέλεσαν στὴν ἀποσιώπηση του ὄχι
μόνο ἀπὸ τὴν συντηρητικὴ Δεξιὰ μὰ καί ἀπὸ
τὴν ρεφορμιστικὴ Ἀριστερά. Μιά γνήσια ἑλλη-
νικὴ καί ἀνατρεπτικὴ πορεία τῶν γραμμάτων
μας φωτίστηκε, ἡ ὁδὸς Νικήτα Ράντου.

Μούστος και τρυγία στον τρύγο της διαφορετικότητας...

Η ελληνική πολιτεία επιδιώκει μέσω αντιρατσιστικών προγραμμάτων στα σχολεία να ευαισθητοποιήσει τους μαθητές – μελλοντικούς της πολίτες πάνω σε θέματα ρατσισμού. Η κινητοποίηση είναι θετική (αν και οι περισσότεροι νέοι είναι αναμφίβολα ήδη ευαισθητοποιημένοι), ωστόσο καλό θα 'ταν η εκπαίδευση να ξεκινούσε από τον ίδιο τον εκπαιδευτή, στον οποίο, παρά τις καλές του προθέσεις, καταλογίζονται πολλές παλιωδίες σε θέματα αντιμετώπισης των αλλοεθνών. Κι όσο κι αν δεχόμαστε πως οι αντιφάσεις της ελληνικής πολιτείας δεν είναι προϊόν δολιότητας και υποκρισίας παρά απλά προϊόν διοικητικών και οικονομικών αδυναμιών, η ελληνική πολιτεία δεν δικαιώνεται σε καμία περίπτωση να παραπέμψει σ' αυτές για να δικαιολογεί την ανεπάρκειά της, ιδιαίτερα τη στιγμή που στους πολίτες της είναι πρόθυμη να επιρρίψει ευθύνες για ρατσιστικές συμπεριφορές, παρόλο που κάτι τέτοιο δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα, αφού δεν αφορά τη συντριπτική πλειοψηφία των Ελλήνων παρά μόνο ελάχιστα περιθωριακά ακροδεξιά στοιχεία. Θα γίνουμε, όμως, συγκεκριμένοι.

Στο «Εθνος» της 3/4/2005 διαβάζουμε ρεπορτάζ με τίτλο «Απέλαση με φύλλο πορείας», υπέρτιτλο «Νέα... ήθη για τους πρόσφυγες» και υπότιτλο «Τους στέλνουν σε Κέντρο Υποδοχής μέχρι να... απορριφθεί η αίτηση ασύλου». Το ρεπορτάζ αποκαλύπτει ότι η «ευαίσθητη» πολιτεία απλά εκτελεί με ακριβές χρονοδιάγραμμα το πρόγραμμά της για απέλαση των προσφύγων. Αντίστοιχη είναι και η είδηση από την «Ελευθεροτυπία» της 22/4/2005 με τίτλο «Οι πολίτες της Χίου έσωσαν τους πρόσφυγες» και υπότιτλο «Το λιμενικό προσπάθησε να τους γυρίσει στην Τουρκία». Προκύπτει, δηλαδή, ότι η πολιτεία λειτουργεί συχνά ρατσιστικά και όχι

ως οφειλέτη: αρνείται να αποδώσει στους πολίτες του τα οφειλόμενα και κωλυσιεργεί περαιτέρω εξαντλώντας κάθε δικαστικό όριο, χωρίς να βάζει το χέρι στην τσέπη, μέχρι να πετύχει την πολυπόθητη παραγραφή, αυτή την τόσο «ανθρωπιστική» και «δικαιη» (σε βαθμό κοροϊδίας) «πρόνοια» της τυφλής δικαιοσύνης. Από εκεί και πέρα, τα 'παμε: οι παραπάνω εξηγήσεις δεν δικαιολογούν σε καμία περίπτωση την ελληνική πολιτεία: απλά αιτιολογούν την άποψή μας πως άλλο είναι οι αδυναμίες ή η πολιτική κουτοπονηριά, και άλλο ο ρατσισμός... Ρατσιστές συνειδητά δεν είμαστε, ούτε σε ατομικό ούτε σε κρατικό επίπεδο. Ούτως ή άλλως, από το δημοσίευμα της «Ελευθεροτυπίας» προκύπτει ακριβώς ότι μέτρα με απάνθρωπο πρόσωπο δεν αφορούν μόνο τους αλλοεθνείς αλλά όλους τους Έλληνες πολίτες, οπότε διαπιστώσεις περί διακρίσεων σε βάρος των αλλοεθνών είναι μάλλον άστοχες, αφού πολλά αντιλαϊκά μέτρα δεν αφορούν μόνο αυτούς αλλά το σύνολο των πολιτών.

Βέβαια, ό,τι ειπώθηκε ως εδώ αφορά μόνο τον οικονομικό παράγοντα. Πώς θα εξηγηθούν, όμως, οι περιπτώσεις στις οποίες η πολιτεία διαπιστώνει ρατσιστικές ενέργειες αλλά δεν κάνει τίποτα γι' αυτές, όπως η περίπτωση όσων προκαλούν επεισόδια στα γήπεδα και τους καταγράφουν καθαρά όλες οι κάμερες, αλλά ποτέ κανείς δεν τους συλλαμβάνει; Ε, τι εξήγηση περιμένετε γι' αυτό; Εδώ υπάρχει ο κίνδυνος, αν συλληφθούν οι «γνωστοί-άγνωστοι», ν' αποδειχθούν τέκνα γνωστών «καθωσπρέπει» οικογενειών. Για τέτοια είμαστε τώρα; Χώρια που και να συλληφθούν, απ' την επόμενη θ' αφεθούν και πάλι ελεύθεροι, ενώ υπάρχει και πιθανότητα οι «γνωστοί-άγνωστοι» δημοσιογράφοι που μέχρι πρότινος απαιτούσαν τη σύλληψή τους, να επιτεθούν στην πολιτεία επειδή... «φιμώνει την ελεύθερη έκφραση»! Άντε, δηλαδή, να βγει άκρη με τις αντιφάσεις που μας ταλαιώνουν!...

Συνοψίζοντας, οι Έλληνες δεν είναι ρατσιστές, ούτε και η ελληνική πολιτεία, τουλάχιστον συνειδητά. Αυτό πάλι δεν σημαίνει πως οι αγαθές προθέσεις απαλλάσσουν από κάθε

ως οφειλέτη: αρνείται να αποδώσει στους πολίτες του τα οφειλόμενα και κωλυσιεργεί περαιτέρω εξαντλώντας κάθε δικαστικό όριο, χωρίς να βάζει το χέρι στην τσέπη, μέχρι να πετύχει την πολυπόθητη παραγραφή, αυτή την τόσο «ανθρωπιστική» και «δικαιη» (σε βαθμό κοροϊδίας) «πρόνοια» της τυφλής δικαιοσύνης. Από εκεί και πέρα, τα 'παμε: οι παραπάνω εξηγήσεις δεν δικαιολογούν σε καμία περίπτωση την ελληνική πολιτεία: απλά αιτιολογούν την άποψή μας πως άλλο είναι οι αδυναμίες ή η πολιτική κουτοπονηριά, και άλλο ο ρατσισμός... Ρατσιστές συνειδητά δεν είμαστε, ούτε σε ατομικό ούτε σε κρατικό επίπεδο. Ούτως ή άλλως, από το δημοσίευμα της «Ελευθεροτυπίας» προκύπτει ακριβώς ότι μέτρα με απάνθρωπο πρόσωπο δεν αφορούν μόνο τους αλλοεθνείς αλλά όλους τους Έλληνες πολίτες, οπότε διαπιστώσεις περί διακρίσεων σε βάρος των αλλοεθνών είναι μάλλον άστοχες, αφού πολλά αντιλαϊκά μέτρα δεν αφορούν μόνο αυτούς αλλά το σύνολο των πολιτών.

Βέβαια, ό,τι ειπώθηκε ως εδώ αφορά μόνο τον οικονομικό παράγοντα. Πώς θα εξηγηθούν, όμως, οι περιπτώσεις στις οποίες η πολιτεία διαπιστώνει ρατσιστικές ενέργειες αλλά δεν κάνει τίποτα γι' αυτές, όπως η περίπτωση όσων προκαλούν επεισόδια στα γήπεδα και τους καταγράφουν καθαρά όλες οι κάμερες, αλλά ποτέ κανείς δεν τους συλλαμβάνει; Ε, τι εξήγηση περιμένετε γι' αυτό; Εδώ υπάρχει ο κίνδυνος, αν συλληφθούν οι «γνωστοί-άγνωστοι», ν' αποδειχθούν τέκνα γνωστών «καθωσπρέπει» οικογενειών. Για τέτοια είμαστε τώρα; Χώρια που και να συλληφθούν, απ' την επόμενη θ' αφεθούν και πάλι ελεύθεροι, ενώ υπάρχει και πιθανότητα οι «γνωστοί-άγνωστοι» δημοσιογράφοι που μέχρι πρότινος απαιτούσαν τη σύλληψή τους, να επιτεθούν στην πολιτεία επειδή... «φιμώνει την ελεύθερη έκφραση»! Άντε, δηλαδή, να βγει άκρη με τις αντιφάσεις που μας ταλαιώνουν!...

Συνοψίζοντας, οι Έλληνες δεν είναι ρατσιστές, ούτε και η ελληνική πολιτεία, τουλάχιστον συνειδητά. Αυτό πάλι δεν σημαίνει πως οι αγαθές προθέσεις απαλλάσσουν από κάθε

ευθύνη για τα κακώς κείμενα. Επιβάλλεται να διορθώνονται αυτά με κάθε τρόπο και το δυνατόν συντομότερο. Ιδιαίτερα απέναντι σε αλλοεθνείς το ανθρωπινό πρόσωπο είναι ανάγκη για μια ευαίσθητη πολιτεία, αφού οι άνθρωποι αυτοί αντιμετωπίζουν τις περισσότερες δυσκολίες (άγνωστο περιβάλλον, οικονομικά προβλήματα, χρόνος προσαρμογής κ.τ.λ.) και πρέπει να νιώσουν ζεστασιά και σιγουριά ώστε να γίνουν ωφέλιμα μέλη του κοινωνικού συνόλου. Επιπλέον οι ανταλλαγές πολιτιστικών στοιχείων μοιιάζουν ανθρώπους και πολιτισμούς, εμπλουτίζουν τις εκφράσεις τους και τους καθιστούν ανεκτικούς και ώριμους για ειρηνική συνύπαρξη. Γι' αυτό και γίνεται λόγος για την αξία της διαφορετικότητας. Θα πρέπει μόνο εδώ να τονιστεί ότι ασφαλώς και το διαφορετικό μπορεί να φέρει ευδαιμονία με τον μούστο του, υπό την προϋπόθεση όμως ότι πομποί και δέκτες είναι ώριμοι να το αξιολογήσουν και να το χειριστούν σαν στοιχείο γεφύρωσης των διαφορών, και όχι σαν στοιχείο επιβολής του ενός πάνω στον άλλο. Υπό διαφορετικές συνθήκες, όταν δηλαδή το διαφορετικό χρησιμοποιείται για να διχάσει, να απομακρύνει και να γκετοποιήσει, τότε μόνο θετικά δεν λειτουργεί. Γι' αυτό και προσεγγίσεις του τύπου «η διαφορετικότητα λειτουργεί πάντα θετικά» είναι «ρηχές»: η διαφορετικότητα από μόνη της είναι ουδέτερη, ούτε θετική ούτε αρνητική. Το θέμα είναι τι συμβαίνει με τους διαφορετικούς ανθρώπους που καλούνται να συνυπάρξουν στις ίδιες κοινωνίες. Γι' αυτό κι εκεί δεν γίνεται να κάνουμε τις προσεγγίσεις μας με γνώμονα την απρόσβλητη διαφορετικότητα, αλλά τους πολυπρόσωπους ανθρώπους. Σε κάθε περίπτωση πρέπει να ελέγχονται οι άνθρωποι και η πραγματική τους διάθεση να τρυγήσουν τη διαφορετικότητα, αν επιδιώκουν δηλαδή να πλουτίσουν ψυχικά και πνευματικά με το μούστο της ή να την εκμεταλλευτούν για να προπαγανδίσουν και να διχάσουν, αποδεικνυόμενοι «κατακάθια» αξία της τρυγίας τους!...

Γιάννης Στρούμπας

Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΠΕΡΑΝ ΤΗΣ ΚΑΚΑΒΙΑΣ

Η ΑΠΕΙΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ

Με καταστροφή απειλούνται τα ελληνικά μνημεία στην αρχαία Απολλωνία της Αλβανίας, εξαιτίας της διάνοιξης δρόμου ταχείας κυκλοφορίας που προωθεί το υπουργείο Μεταφορών, με στόχο την πρόσβαση στις παραλίες της Αδριατικής και την τουριστική τους ανάπτυξη, τη στιγμή που νέα ευρήματα έρχονται στο φως.

Στην αρχαία πόλη ξεκίνησαν πριν τρία χρόνια ανασκαφικές εργασίες, υπό την καθοδήγηση του καθηγητή του πανεπιστημίου Σινισνάτι, Τζακ Ντέιβις και του Λόρεντς Μπέικο του Διεθνούς Κέντρου Αλβανικής Αρχαιολογίας, οι οποίοι ανακάλυψαν πρόσφατα την ανακάλυψη ενός μεγάλου αρχαιοελληνικού ναού (7ος - 4ος π.Χ. αιώνας), που πιθανώς είναι αφιερωμένος στη θεά Αρτεμη. Η περιοχή έχει σημασία για την ιστορία των ελληνικών αποικιών στην Αδριατική, ενώ τα τελευταία χρόνια Ιταλοί, Αγγλοι, Γάλλοι, Αμερικανοί και Ισραηλινοί αρχαιολόγοι πραγματοποιούν ανασκαφές σε αρχαίες ελληνικές πόλεις και μνημεία της Αλβανίας.

ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΣΚΟΠΙΑ

Το Δικαστήριο των Τιράνων ενέκρινε την ίδρυση και λειτουργία του πρώτου κόμματος της σλαβικής κοινότητας των Σκοπιανών που ζουν στην Αλβανία.

Μετά από τρεις συνεχείς αναβολές, το Δικαστήριο των Τιράνων άναψε το «πράσινο φως» στη «Μακεδονική» Συμμαχία Ευρωπαϊκής

Ολοκλήρωσης» με επικεφαλής τον Εφτίμ Μίτρεφσκι, ο οποίος έκανε λόγο για μια «ιστορική απόφαση». Στο ίδιο μήκος κύματος ήταν και οι δηλώσεις του Κιμέτ

Φετάχου, ιδρυτικού μέλους του κόμματος και ηγέτη της ένωσης «Ειρήνη», ο οποίος σημείωσε ότι η σημερινή εξέλιξη αποτελεί μεγάλο βήμα προόδου προς την ευρωπαϊκή ένταξη της Αλβανίας. Ο ίδιος σημείωσε, ωστόσο, ότι η απόφαση του Δικαστηρίου ήρθε ενώ έχει ήδη λήξει η προθεσμία για τη δήλωση συμμετοχής των κομμάτων στις βουλευτικές εκλογές της 3ης Ιουλίου.

ΟΙ ΣΥΝΤΑΞΕΙΣ

Αύξηση των αγροτικών συντάξεων κατά 15% και των υπόλοιπων Ταμείων κατά 8%, αποφάσισε το υπουργικό συμβούλιο. Από το μέτρο θα επωφεληθούν συνολικά 585.000 συνταξιούχοι, εκ των οποίων οι 183.000 συνταξιούχοι αγρότες, πολλοί εξ' αυτών και Έλληνες. Με τις νέες αυξήσεις η μέση μηνιαία σύνταξη -εκτός της αγροτικής- διαμορφώνεται στα 100 δολάρια. Το κόστος των αυξήσεων, το οποίο θα καλυφθεί από τον κρατικό προϋπολογισμό, μόνο για το 2005, φτάνει τα 2 δισ. lek. Ο Φατός Νάνο, σε δηλώσεις του τόνισε ότι «η απόφαση της κυβέρνησης για μεγαλύτερες αυξήσεις στις αγροτικές συντάξεις, εντάσσεται στο πλαίσιο της στρατηγικής της, που στοχεύει στην εξομάλιση, σταδιακά, των αγροτικών με τις συντάξεις των υπόλοιπων Ταμείων». Ο Νάνο υπογράμμισε ότι η κυβέρνηση του είναι αποφασισμένη να εφαρμόσει τέτοια μέτρα τα οποία επιβεβαιώνουν τις κοινωνικές πολιτικές του προγράμματός του.

Από τις ΗΠΑ στή Θεσσαλονίκη Εισαγωγές πολυπολιτισμικότητας ΜΑΖΑΟΥΡΕ Α.Ε.

Στήν έκδοση του νέου βιβλίου του αμερικανοεβραίου ιστορικού Μάρκ Μαζάουερ, αυτό γιά τή Θεσσαλονίκη (1430-1950) ως «πόλης τών φαντασμάτων», αναφερθήκαμε προσφάτως. Σήμερα κάνουμε μία μικρή νύξη με άφορμή τίς κριτικές του παρουσιάζεις στίς ΗΠΑ, εύχαριστώντας τήν αγαπητή μας φίλη Δέσποινα πού μάς κρατά ένημερους. Τί διαβάζουμε λοιπόν

σχετικά (Miami Herald, 8-5-05) από τήν Anne Bartlett; 1) Τήν εισαγωγική φράση «Σαλονίκα, σήμερα γνωστή ως Θεσσαλονίκη, ή άρχαία πόλη στή βόρεια άκρη του Αιγαίου, σήμερα στήν Ελλάδα αλλά για μεγάλο μέρος τής ιστορίας της ένα σημαντικό όθωμανικό λιμάνι!» Πρόκειται γιά έξαιρετο δείγμα γραφής πού, χωρίς νά λείι κανένα ψέμμα, χειρίζεται επίδεξια τήν αλήθεια γιά νά τήν διαστρέψει και νά δώσει ό,τι θέλει στόν άναγνώστη. 2) Τούς σταθμούς τής ιστορίας τής πόλης γιά τήν περίοδο πού εξετάζει ό Μαζάουερ: Τήν έλευση τών Εβραίων από τήν Ισπανία (1492) και τήν έλευση τών Ελλήνων προσφύγων από τήν Μικρασία (1922). «Και οι δύο ομάδες μετανάστευσαν στή Σαλονίκη...», διαβάζουμε, λές και πρόκειται γιά τό ίδιο πράγμα, όταν οι μόν καταφεύγουν σέ μία ξένη χώρα και οι δέ καταφεύγουν στή μητέρα - πατρίδα τους. 3) Τόν γνωστό άφορισμό τών εθνικισμών πού δημιούργησαν τά έθνικά κράτη, καθιστώντας τήν όθωμανική «πολυπολιτισμικότητα» παρελθόν: «Η Ελλάδα πήρε τή Θεσσαλονίκη και έδιωξε τούς μουσουλμάνους. Η Τουρκία έδιωξε τούς Έλληνες της και χιλιάδες πρόσφυγες ήρθαν στή Σαλονίκη». Μάλιστα, με αυτήν τή σειρά και με τά ρήματα «άνταλλάσσω» και «μακελλεύω» νά συναρπώνται στό «διάχων!» 4) Τήν κατάληξη τής πολυπληθούς εβραϊκής παρουσίας στά χρόνια τής ναζιστικής Κατοχής: Αφού ρίχνει τή σπόντα γιά τήν άδιαφορία τών Ελλήνων ένώπιον του διωγμού τών Εβραίων συμπολιτών τους, κάνει τήν έξξη παρατήρηση: «Μπορεί νά ήταν οι ναζί πού λειτουργήσαν τούς θαλάμους άερίων αλλά ήταν ή δημοτική Αρχή πού έχτισε τό Πανεπιστήμιο πάνω στό εβραϊκό νεκροταφείο!» Σάν νά λέμε ένα και τό αυτό! Και χωρίς λέξη γιά τό συμβόλαιο άγοράς του χώρου ή γιά τήν προσφυγή τής εβραϊκής κοινότητας στά Εύρωπαϊκά Δικαστήρια.

5) Τήν άπώλεια τών έμπορικών έταίρων και «τήν έλλαδική έσωστρέφεια τής πόλης πού κατέστρεψε τήν οικονομία της». Λές και αυτή ή έσωστρέφεια ήταν έπιλογή τής χώρας μας κι όχι άναπόδραστη συνθήκη του Ψυχρού Πολέμου και τής όλης ιστορικής συγκυρίας. 6) Τά πολιτικά σχόλια γιά τήν ελληνική «ιστορία» (με εισαγωγικά στό άρθρο) και τό μέλλον τής πόλης: «Μιά νέα γενιά άρχισε νά δείχνει πώς μία πιά διεθνής θεώρηση είναι ή έξυπνότερη στρατηγική. Μιά νέα «ιστορία» ίσως διαφαίνεται. Ο Μαζάουερ είναι αισιόδοξος: «Αλλά μέλλοντα ίσως χρειαστούν άλλα παρελθόντα.»

Έλπίζουμε όλοι - και κυρίως οι άρμόδιοι και οι φίλοι μας στή Θεσσαλονίκη - νά λάβανε τό μήνυμα. Άς τό συνδυάσουν με όλα τ' άλλα κι άς έχουν τόν νού τους στήν έπερχόμενη «πολυπολιτισμικότητα»... Κ.Κ.

Αντιφωνητής

Δεκαπενθήμερο Πανθρακικό Έντυπο Γνώμης
Διεύθυνση: Φρουρίου
και Φιλίππου, 691 00, Κομοτηνή
Τηλέφωνο: 25310 81537
Τηλεμοιότητα: 25310 81536
Ηλ. διεύθυνση: karaiskk@otenet.gr
www.antifonitis.gr
Κωδικός 1380

Έκδοση του σωματίου
ΑΝΤΙΦΩΝΗΤΗΣ
Υπεύθυνος κατά τόν νόμο:
Καραϊσκος Κώστας
Συντάσσεται από έπιτροπή
Έκτύπωση: ΕΚΔΟΣΤΙΚΗΡΟΔΟΠΗΣ ΑΕ

Ετήσια συνδρομή:
Ιδιωτών 22 €
Εξωτερικού, συλλόγων,
όργανισμών, κλπ: 44 €
Αριθμοί λογαριασμών:
EUROBANK 306-0100211038
ΤΡΑΠΕΖΑ ΚΥΠΡΟΥ 7161838

Ανα-γνώσεις

Γ' αυτά που κάθε άνθρωπος μπορεί να κάνει στον άλλον

Αφού λοιπόν όλοι «σοκαριστήκαμε» από την έκθεση των Βόσνιων μουσουλμάνων από Σέρβους στη διάρκεια του πολέμου της Βοσνίας (λές και δέν ξέρουμε τί γίνεται στους πολέμους), παραθέτουμε ένα συναφές άρθρο του **Donald Macintyre** από την **Independent** (3-6):

«...Δύο Ισραηλινοί στρατιώτες βγήκαν και περιέγραψαν πώς έλαβαν μέρος σ' αυτό που χαρακτηρίζουν «επίσημως διατεταγμένη επιχείρηση εκδίκησης», να σκοτώσουν Παλαιστίνιους αστυνομικούς, μεταξύ των οποίων και πολλούς άοπλους άνδρες. Σέ μία παραστατική κατάθεση ένας στρατιώτης ομολόγησε πώς «πραγματικά διασκέδασε» μία καταδίωξη στην οποία πυροβόλησε στο κεφάλι άοπλο Παλαιστίνιο που προσπαθούσε να ξεφύγει στη διάρκεια επιδρομών αντιποίνων που διατάχθηκαν μία μέρα μετά τον θάνατο έξι Ισραηλινών στρατιωτών σέ ενέδρα όπλοφόρων, πρίν τρία χρόνια.

(...) Οί επιδρομές μαζί μέ μία σειρά επιθέσεων από έδαφος και άερα συνολικά σκότωσαν 15 Παλαιστίνιους (οί 12 αστυνομικοί) σέ περιοχές της Νάμπλους και της Ραμάλα, 24 ώρες μετά τόν θάνατο των 6 Ισραηλινών στρατιωτών στό φυλάκιο του χωριού Έιν Αρίκ, στό Ζενίθ της Ιντιφάντα.

Στρατιώτης πού πήρε μέρος στην επίθεση κατά του Παλαιστινιακού φυλακίου Ντεϊρ Ές Σουντάν είπε πώς φτάνοντας στη μέση της νύχτας βρήκαν τόν χώρο άδειο και περίμεναν. «Η ιδέα ήταν άπλως νά τους σκοτώσουμε όλους. Όποτε φτάνανε θά τους σκοτώναμε, άσχετα μέ τόν θά όπλοφορούσαν ή όχι. Αν ήταν Παλαιστίνιο αστυνομικοί θά πυροβολούσαν. Η διαταγή είχε δοθεί και έξι από μās άνοιξαν πυρ».

Ο στρατιώτης, από τή μονάδα **Yael Reconnaissance**, λέει ότι ό επικεφαλής τους τούς είπε: «Θά σκοτώσουμε 6 Παλαιστίνιους αστυνομικούς κάπου, εκδικούμενοι τούς 6 δικούς μας πού σκότωσαν». Προσθέτει: «Στην έρώτησή μου για τί κάνανε ή άπάντησή ήταν πώς ύπρχε ύποψία ότι ό τρομοκράτης πού σκότωσε τούς δικούς μας είχε περάσει από εκείνο τό σημείο (παλαιστινιακού) έλέγχου (...). Ο στρατιώτης είπε πώς άφού τραυματίσαν δύο από τούς Παλαιστίνιους καθώς προσπαθούσαν νά ξεφύγουν, οί πυροβολισμοί συνεχίστηκαν όσο ό ένας έτρεξε μέσα σέ ένα μεταλλικό παράπηγμα και ό άλλος σέ ένα κοιμητήριο. Αφού γάζωσαν τό παράπηγμα μέ σφαίρες, μία φιάλη ύγραειριου σ' αυτό πήρε φωτιά. «Είχαμε σκοτώσει έναν αστυνομικό, άλλον έναν στην κόλαση της φωτιάς κι ένας τρίτος διέφυγε. Τρέξαμε στό νεκροταφείο... άνεβήκαμε στόν περίβολο και τόν πυροβόλησαμε. Τόν σκοτώσαμε κι αυτόν». Ο στρατιώτης λέει ότι δέν δέχτηκαν πυρά από τούς Παλαιστίνιους και προσθέτει: «Αργότερα καταλάβαμε ότι ήταν όλοι άοπλοι». Προσέθεσε ότι είχε έρευνήσει τό «κατακρεουργημένο» πτώμα του άνδρός στό κοιμητήριο και είδε πώς ήταν ένας άνδρας 55-60, πολύ γέρος.

Οί καταθέσεις άρχικά δόθηκαν στην ομάδα «Σπάζοντας τή σιωπή» των νέων στρατιωτών πού επικρίνουν τίσ μεθόδους του Στρατού στά Κατεχόμενα...»

Η κατάργηση της Παγκοσμιοποίησης και ή επανεφεύρεση του Κόσμου
Ο **Stuart Jeffries** στόν «**GUARDIAN**» (και Καθημερινή, 10-6) για τό τέλος της πρόσφατης παγκοσμιοποιητικής μυθολογίας:

«Ο Καναδός Τζόν Ράλστον Σόουλ είναι φιλόσοφος, πολιτικός, αλλά και οικονομικός στοχαστής. Έχει τιμηθεί μέ τό βραβείο του Ίπποτη των Γραμμάτων και των Τεχνών της Γαλλίας. (...) Τό τελευταίο του βιβλίο μέ τίτλο «Η κατάρρευση της παγκοσμιοποίησης και ή επανεφεύρεση του Κόσμου» κυκλοφορεί στη Βρετανία σέ μία στιγμή πού οί γεωπολιτικές του θεωρίες μοιάζουν νά δικαιώνονται (...).

Η άποψη, τήν όποία αναπτύσσει στό βιβλίο του, είναι ότι ή εποχή στην όποια τό έθνος-κράτος έμοιαζε νά έχει περιέλθει σέ άχρησία, ή εποχή όπου διεθνείς μεγάλες επιχειρήσεις έξασφάλιζαν ενημερία και παγκόσμια ειρήνη, ή εποχή πού ό μονεταρισμός του Μίλτον Φρίντμαν κατάπινε τά πάντα και πού ή τεχνοκρατική γλώσσα του Ζισκάρ Ντ' Εστέν όριζε τόν πολιτικό διάλογο, είναι νεκρή. Η εποχή αυτή διάρκεσε για περισσότερο από δυό δεκαετίες, όμως ό τεχνοκρατικός και τεχνολογικός ντετερμινισμός της, καθώς και ή λατρεία της άγοράς έχει έκπνευσει. «Δέν άντιληφθήκαμε τήν κατάρρευση της», λέει ό Σόουλ «διότι ή παγκοσμιοποίηση θεωρείται ένα είδος παντοδύναμου Θεού. Ότι εκπροσωπεί τήν Αγία Τριάδα στό τρίπτυχο: διαρκώς αναπτυσσόμενες άγορές, μονίμως ύψηλή τεχνολογία και μάντζερ πού μπορούν νά δράσουν όπουδήποτε. Η κριτική στην παγκοσμιοποίηση άντιμετωπιζόταν ως ρομαντικός παγανισμός.

Η άποψη του Σόουλ μπορεί νά θεωρηθεί από όρισμένους άνοησία, όμως ό φιλόσοφος είναι προετοιμασμένος άκόμη και γι' αυτό τό ένδεχόμενο. «Άκόμη και αν αυτό πού λέω είναι άληθές μόνο κατά 50%, άποτελεί τουλάχιστον βάση για διάλογο. Τά γεγονότα παύουν νά είναι γεγονότα μετά από λίγο. Ξεθωριάζουν» (...). Ο Σόουλ στό βιβλίο του άπευθύνει έκκληση για τήν ανανέωση της δημοκρατίας και για μία έκ νέου άναζήτηση του κοινού καλού. «Ενώ ή παγκοσμιοποίηση έπιμένει ότι κανείς δέν χρειάζεται νά αναλαμβάνει τήν εϋθύνη για ό,τιδήποτε», γράφει, «ή δημοκρατία προτάσει τό νά αναλαμβάνουν οί άνθρωποι εϋθύνη για τό κοινό καλό. Όταν άποδυναμώνεται τό έθνος-κράτος, άποδυναμώνεται ή δημοκρατία». Τί σημαίνουν όλα αυτά για θεσμούς όπως ή Ε.Ε.; «Ποιός ξέρει πού θά όδηγηθεί τώρα ή Εϋρώπη;», διερωτάται ό Σόουλ. «Οί πολιτικές της έλιτ διέρχονται φάση άρνητισμού. Θά πρότευνα νά γίνονται περισσότερες άνταλλαγές μεταξύ των εϋρωπαϊκών χωρών. Όχι μόνο άνταλλαγές φοιτητών, αλλά και μαθητών δημοτικών σχολείων. Θά πρέπει νά δαπανηθούν χρήματα για νά μετακινηθούν σέ άλλες χώρες τά 450 έκατομμύρια τών Εϋρωπαίων, ώστε νά συνειδητοποιήσουν ότι οί μεταξύ τους διαφορές είναι ένδιαφέροντες».

Ο Σόουλ αναθαρρεί και έλπίζει, βλέποντας τό πώς οί χώρες της Λατινικής Αμερικής, έπί χρόνια έκτεθειμένες σέ αυτό πού ό ίδιος άποκαλεί «οικονομία της σταύρωσης» από θεσμούς, όπως τό Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, δέν πιστεύουν πλέον στην παγκοσμιοποίηση και τά διαβολικά της μέσα. «Όντε ή Αφρική πιστεύει σέ αυτό. Όντε ή Ασία, σέ ένα μεγάλο κομμάτι της».

Ο Σόουλ έπιμένει ότι αυτό πού είναι άπαραίτητο τώρα είναι οί ένθικές κυβερνήσεις νά κάνουν κάτι θετικό. «Ίδού μία ωραία ιδέα. Οί χώρες-έθνη νά διαγράψουν τό χρέος του Τρίτου Κόσμου», προτείνει. Αντ' αυτού, όμως, προσθέτει, οί δυτικές κυβερνήσεις έξακολουθούν νά προσχωρούν στην ιδεολογία της παγκοσμιοποίησης».

Human Rights Watch: «Άνθρωπιστές» χειρότεροι από τή CIA!

Στίς εταιρείες δυτικού άνθρωπισμού και στόν συνήθως βρώμικο ρόλο τους τακτικά άναφερόμαστε, τόσο για τήν διεθνή τους παρουσία, όσο και για τίσ έλλαδικές τους μεταστάσεις (κλασικό παράδειγμα τό Παρατηρητήριο του Έλσίνκι). Άλλες εξειδικεύονται στην «μετάβαση στην δημοκρατία» (Σόρος και τό κακό συναπάντημα), άλλες σαν τή **Nature Conservancy** και τή **Sierra Club** «άγωνίζονται για τό περιβάλλον» (άντάμα μέ τραπέζιτες τής **First Boston**, άρχιχρηματιστές τής **Goldman Sachs** και διευθυντές τής... CIA) και άλλες σώζουν λαούς από τούς κακούς τους ήγέτες (πού, κατά σύμπτωση, δέν βολεύουν τήν άγέλη τής Ουάσινγκτον).

Τούτη τή φορά θά άναφερθούμε στην νεοϋρκέζικη **Human Rights Watch (HRW)** και στά - πολύτιμα για τήν όρδή του Μπούς - ιρακινά ψέμματά της: Πώς ό Σαντάμ έπετέθη κατά των Κούρδων τής χώρας του μέ χημικά άέρια, σκοτώνοντας σέ 40 διαφορετικές έπιθέσεις κάπου 50.000 - 100.000 ανθρώπους, μεταξύ Φεβρουαρίου και Σεπτεμβρίου του 1988. Γενοκτονία δηλαδή κανονική, σύμφωνα άλλωστε και μέ τόν τίτλο τής έκθεσής της.

Ός παράδειγμα μιās τέτοιας έπιθεσης ή **HRW** έφερε τήν έπίθεση στην **Halabja** (Μάρτιος 1988), όπου «οί νεκροί, κατά τό πλείστον γυναικόπαιδα, ήταν 3.200 ή και μέχρι 5-7 χιλιάδες». Αυτή ή κατηγορία, συδασμένη μέ τά άλλα χονδροειδή ψέμματα για όπλα μαζικής καταστροφής, κτλ έφτιαξε τό κλίμα στίς ΗΠΑ για τή ναζιστική έπιδρομή του 2003.

Τώρα άποκαλύπτεται πώς άναφορά του πολιτικού άναλυτή της CIA **Stephen Pelletiere** για τό **Strategic Studies Institute of the U.S. Army War College** ήδη από τό 1990 καταλόγιζε πειστικά τόν θάνατο των μερικών έκατοντάδων κατοίκων στην **Halabja** σέ ιρακινά χημικά, στην διάρκεια περσοϊρακινών μαχών. Άλλωστε σέ ιρακινά άέρια άναφέρθηκαν μόνον οί Κούρδοι πρόσφυγες πού περιθάλπονταν από Αμερικανούς στην Τουρκία και οί αντιφαστικές μαρτυρίες τους κρήθηκαν χωρίς άξία, καθώς μάλιστα κανένα θύμα χημικού όπλου δέν βρέθηκε. Οί Κούρδοι πρόσφυγες, πού τά χωριά τους μεσούντος του πολέμου Ιράν-Ιράκ μεταφέρονταν στα ένδότερα ένώπιον διεθνών παρατηρητών, δήλωναν πώς φεύγουν στην Τουρκία για νά γλυτώσουν τά χημικά όπλα του Σαντάμ. Τήν κατηγορία οί Ιρακινοί τήν άπέρριψαν όργισμένα αλλά και οί γιατροί των προσφυγικών στρατοπέδων δέν

Τέτοιες εικόνες είναι βούτυρο στό ψωμί των άνθρωπιστών από τή Δύση: Τό τέλειο πολιτικό εργαλείο

είχαν στοιχεία για νά βεβαιώσουν κάτι τέτοιο. Τέλος, άκόμη και ή ίδια ή CIA («**Iraq's Weapons of Mass Destruction Programs**», Οκτώβριος 2002) έχει μιλήσει για 10 μόνο περιστατικά πολεμικής χρήσης χημικών κατά του περσικού στρατού και καμμία κατά Κούρδων, μέ συνολικές απώλειες 20.000 νεκρούς και τραυματίες. Πού βρήκαν λοιπόν οί άνθρωπιστές τής **HRW** τούς 50-100.000 νεκρούς; Στίς 350...

συνεντεύξεις (!) πού έκαναν 4-5 χρόνια μετά μέ Κούρδους πρόσφυγες! Σκέτα λόγια δηλαδή. Μά και από τίσ έρευνες πού γίνανε βρέθηκαν όλα κι όλα 26 πτώματα έκτελεσμένων άνδρων σέ 3 ομάδικούς τάφους. Οί υπόλοιποι... 99.974, κατά τήν **HRW**, «μεταφέρθηκαν, έκτελέστηκαν και θάφτηκαν σέ άγνωστους μαζικούς τάφους». Στο δέ χωριό **Bassay Gorge** του Β. Ιράκ, όπου 1.500 - 4.000 άνθρωποι, κυρίως γυναικόπαιδα, ύποτίθεται πώς θανατώθηκαν μέ μίγμα άερίων νεύρων, κανένα πτώμα δέν βρέθηκε. Πώς δικαιολογήθηκε; Είπαν τά έκαψαν Ιρακινοί φαντάροι μέ ειδικές μάσκες... Κι αυτά λέγονται και γράφονται στα σοβαρά, ώστε νά δημιουργηθεί τό κατάλληλο κλίμα τήν κατάλληλη στιγμή. Όταν άργότερα διαφευστούν, ποιός θά καθήσει νά τό διαβάσει στόν όποιον «Άντιφωνατή»;

Και κάτι άκόμη: Σέ πολλά σημεία ή **HRW** (και άλλοι κοπρίτες) μιλώντας για «γενοκτονία» και «χημικά όπλα» κάνουν συγκρίσεις και άντιπαραβολές μέ τό έβραϊκό «Ολοκαύτωμα». Έ, στό σημείο αυτό δέν μπορούμε παρά νά συμφωνήσουμε άπολύτως!

Πράκτορας τής Μοσάντ τό δεξί χέρι του Χάιντερ

Ο λόγος για τό αυστριακό άκροδεξιό κόμμα τής Έλευθερίας του Γόργκ Χάιντερ, τό μαύρο πρόβατο στην Ε.Ε. πρό μερικών ετών: Μόλις προχθές άποκαλύφθηκε ότι ό γ.γ. του κόμματός του και εϋρωβουλευτής Πέτερ Σισρόφσκι ήταν για πέντε χρόνια πράκτορας τής

Μοσάντ μέχρι τή συνταξιοδότησή του τό 2002! «Ηθελα νά βοηθήσω τό Ισραήλ και σίγουρα δέν έκανα κάτι κακό», όμολόγησε ό έβραϊκής καταγωγής Σισρόφσκι, όμως ό εισαγγελέας θά εξετάσει τήν περίπτωση δίωξης για κατασκοπεία ύπέρ ξένης χώρας, άδίκημα για τό όποιο

προβλέπεται ποινή μέχρι 3 χρόνια φυλάκιση. Τό άλλο ώραίο είναι τό έπάγγελμα του Σισρόφσκι: Έμπορεύεται ισραηλινά όπλα στην Κίνα! «Τό Ισραήλ ήθελε νά χρησιμοποιήσει τόν Χάιντερ ως γέφυρα σέ άραβικές χώρες μέ τίσ όποιες τό ίδιο δέν είχε έπίσημες σχέσεις», δήλωσε ό Σισρόφσκι. Τό 2000 ό «Αυστριακός» πολιτικός είχε μεσολαβήσει στόν Λίβανο για τήν άπελευθέρωση τριών Ισραηλινών στρατιωτών πού κρατούσε ή **Χεζμπολά** και τό 2002 κανόνισε τή συνάντηση Χάιντερ -Σαντάμ, στην όποian όμως δέν παραβρέθηκε γιατί τό Ιράκ του άρνήθηκε τή βίσα. Σέ δηλώσεις του ό Χάιντερ είπε πώς είχε προειδοποιηθεί για τόν ρόλο του συνεργάτη του αλλά δέν είχε τίποτε συσκευασμένο και σέ κάθε περίπτωση δέν μπορεί νά «έδωσε» πολλά στην ύπηρεσία πού τόν πλήρωνε.

Εμείς θά συμφωνήσουμε μέ τόν άξιότιμο κ. Σισρόφσκι. Τί τό κακό έκανε; Θά λεγόταν ρουφιάνος αν πρόδιε τήν πατρίδα του - δηλαδή τό Ισραήλ. Τό πρόβλημα τό έχουν εκείνοι πού διαβάζουν άνάποδα τήν πραγματικότητα...

Βολιβία: Δημοκρατία κατά Κοινοβουλευτισμού

Μετά από έναν ολόκληρο μήνα διαδηλώσεων και άπεργιών πού παρέλυσαν τή χώρα, φέρνοντάς την στό χείλος του έμφυλίου πολέμου, ή όρκωμοσία του δικαστή Ροντρίγκες και ή προκήρυξη πρώτων εκλογών έκτόνωσαν τήν κατάσταση και τά μπλόκα από τούς δρόμους προσωρινά άποσύρθηκαν. Ο λαός τής πάμφτωχης Βολιβίας κέρδισε από τό διεθνές κεφάλαιο μία μάχη έπιβίωσης, άνά-τρέποντας τόν πρόεδρο Κάρλος Μέσα (όπως και πρίν δυό χρόνια τόν προκάτοχό του) πού παρέδιδε τό φυσικό άέριο τής χώρας στίς πολυεθνικές, και άναμένει τίσ εξελίξεις στα μείζονα ζητήματα για τήν έθνικοποίηση του φυσικού άερίου και τά δικαιώματα των Ινδιάνων. Ο Έβο Μοράλες, ήγέτης του Κινήματος Προς τόν Σοσιαλισμό, έτοιμάζει μέ τούς άλλους ήγέτες των εργατών και Ινδιάνων τή συνέχεια μέ τή διάλυση του Κογκρέσου. Τό βασικό αίτημα των έξεγερμένων, κοινωνικό και έθνικό μαζί, όπως πάντα, ήταν αυτό πού θά έπρεπε νά είναι σήμερα τό αίτημα ΟΛΩΝ των λαών του κόσμου, του Αμερικανικού συμπεριλαμβανομένου: Η άνάσχεση τής «ελεύθερης άγοράς». Δυστυχώς έμεις δείχνουμε άκόμη πολύ χορτάτοι για νά τό διεκδικήσουμε...

Gyftobank

Σάν νά μή μᾶς ἔφταναν οἱ γυφτιές τῶν τοκογλύφων μέ τά Eurobank, Aspibank, Alphabank, Emproriki, ἤρθαν καί οἱ Γάλλοι πού ἀγόρασαν τήν Γενική Τράπεζα καί τήν ἀφελήνισαν τόσο στό ὄνομα (πού τό μετέτρεψαν σέ... Geniki) ὅσο καί στό σῆμα (πάει ὁ Μεγαλέξανδρος).

Καί καλά γιά τούς Γάλλους, εἶδαν οἱ ἄνθρωποι ὅτι βρίσκονται σέ χαμαιτυπείο, λογικά λοιπόν μᾶς ἔριξαν μιά ροχάλα. Τί νά πῆ κανείς ὅμως γιά τή νέα Ἀγροτική Τράπεζα πού, σύμφωνα μέ τίς παρόλες τοῦ νέου διοικητή της ἀλλάζει κι ἐκσυγχρονίζεται, μετονομαζόμενη ταυτοχρόνως σέ... ΑΤΕbank;

Ἀναρωπιέται κανείς σέ τί σκατά χώρα ζοῦμε, ὅπου ὁ κάθε τενεκές ἔχει τήν ἄνεση νά ἀσελγεῖ δημοσίως καί παρανόμως πάνω στή γλῶσσα

τῆς μάνας του πού συμβαίνει νά εἶναι καί τό ιδιόλεκτο τοῦ ἀνθρώπινου πολιτισμοῦ. Δέν ὑπάρχει κανένας ὑπεύθυνος μέ τήν ἐλάχιστη ἔγνοια γιά τό τελευταῖο μας ἔρεσμα στήν ἑλληνικότητα καί γιά τόν συλλογικό μας αὐτοσεβασμό; Πέρα ἀπό τό χρῆμα δέν ὑπάρχει τίποτε στούς ἐγκεφάλους τῶν ὑπευθύνων; Πιστεύουμε ὅτι εἶναι καί προσωπική εὐθύνη τοῦ καθενός μας. Τή στιγμή πού ὁ νομοθέτης προνόησε γιά τό ἀπολύτως στοιχειῶδες, τήν ἑλληνογλωσσία τῶν ἐπιγραφῶν στίς πόλεις, καί ὄλοι δεχόμαστε τήν ἀναιδή παρανομία νά δαιωνίζεται, φταῖμε. Εἰδικά πάντως στήν Κομοτηνή καί στήν Ἀλεξανδρούπολη, ὁ φιλικός μας κύκλος προσέφυγε στά δημοτικά συμβούλια τῶν δύο πόλεων καί ἐξασφάλισε τή σύμφωνη γνώμη τους κατά τῶν παραβατῶν τραπεζιτῶν (τούλάχιστον). Ἐκτοτε δέν εἶδαμε νά ἐπιβάλεται κάποια κύρωση στούς παραβάτες. Γιά τήν Κομοτηνή εἰδικά, ὅπου ὁ δήμαρχος ἦταν ἐξαρχῆς πολύ θετικός, ἀναμέναμε κάτι παραπάνω ἀπό τήν ἀλληλογραφία μέ τούς κοροϊδία; Κι ἕνα τελευταῖο ζήτημα, γιά τήν αἰσθητική τῆς πόλης: Λειτουργεῖ ἀρχιτεκτονική ἐπιτροπή ἤ ὄχι; Δηλαδή, γιά νά δώσουμε ἕνα συγκεκριμένο παράδειγμα, αὐτά τά καρκατσουλιὰ στήν κεντρική πλατεία μᾶ καί ἄλλοι, ἔχουν καί ἀρχιτεκτονική ἔγκριση; Καί ἡ πλάκα εἶναι ὅτι οἱ πῖο ἀντιαισθητικές προσόψεις εἶναι κάποιων κέντρων... αἰσθητικῆς (τρομάρα τους)!

Πάλι κεντάει ὁ Ἀρχιερέας!

Ὁ Σ. εἶναι ἐπίκουρος καθηγητής στό Τμήμα ΗΜΘ-ΜΥ Παν/μίου τῆς Περιφέρειας. Τό καλοσυνάτο ἐκ πρώτης ὄψεως αὐτό παλικάρι ξέρεי ὅτι ἡ ἐξέλιξη του ἐξαρτᾶται σέ μεγάλο βαθμό ἀπό τίς προθέσεις καί τίς διαθέσεις τοῦ διευθυντή τοῦ Ἐργαστηρίου. Ὁ τελευταῖος πάλι, ἀποκαλούμενος μεταξύ συναδέρφων του καί Ἀρχιερέας λόγω τοῦ περισπούδαστου ὕφους του, θέλει νά ἐλέγχει τὰ πάντα. Νά μή φεύγει οὔτε ἕνα εὐρώ ἀναξιοποίητο, πρὸς ὄφελος βέβαια τῆς ἔρευνας καί τῆς προόδου τοῦ Πανεπιστημίου. Ἐτσι λοιπόν ἐπέβαλε σέ ἐρευνητικό πρόγραμμα τοῦ κυρίου ἐπικούρου τήν ἀπασχόληση τῆς κόρης του. Ἡ κόρη, ὅπως καί ὁ μπαμπᾶς, διαμένει στήν Ἀθήνα. Μὲ τίς σύγχρονες τεχνολογίες τῶν ΤΠΕ ὅμως ὄλα εἶναι πλέον ἐφικτά. Ἐτσι ἡ κόρη μπορεῖ νά ἐμφανίζει προὔπηρεσία σέ ἐρευνητικά προγράμματα καί ὁ μπαμπᾶς νά χρεώνει σέ ἐρευνητικά προγράμματα,

ὅπως συνηθίζει χρόνια τώρα, τὰ πῆγαινε – ἔλα ἀεροπορικῶς στό σπίτι του στήν Ἀθήνα. Γιά τό τελευταῖο ζήτημα μάθαμε ὅτι ἐτοιμάζεται ἀναφορά ἀπό μέλη ΔΕΠ πρὸς τόν Ἐπιθεωρητὴ Δημόσιας Διοίκησης ἀφοῦ σέ κάποιες περιπτώσεις ἐξώφθαλμα ἀναφέρονταν τριήμερες συναντήσεις γιά τίς ἀνάγκες τῶν προγραμμάτων στήν Ἀθήνα χωρίς ποτέ νά πραγματοποιηθοῦν. Ἐκτός καί ἂν ἔγιναν στήν οἰκία τοῦ Ἀρχιερέα. Αὐτό εἶναι ἕνα μικρὸ δείγμα μόνο τῆς κατάστασης πού ἐπικρατεῖ στό Τμήμα πού ἀναφέραμε. Γιά ἄλλες πῖο ἐπιβαρυντικές περιπτώσεις κάνετε ὑπομονή. Ὅπως εἶπε κάποτε καί ὁ πρῶην Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας κ. Στεφανόπουλος ὁ τόπος πρέπει νά ἀπαλλαγεῖ ἀπό τό σαράκι τῆς διαφθορᾶς πού τὸν κατατρώγει. Ἐννοοῦσε βέβαια πὼς αὐτὸ θὰ πρέπει νά γίνει ἀκόμη καί ἂν χρειαστεῖ νά στείλουμε στὸν εἰσαγγελέα καί πρῶην συντρόφους του.

Χ.Δ.Π.

Σχόλια πτερόεντα

Στὴν Ἀλεξανδρούπολη ὁ Δραμινὸς βουλευτὴς τῆς ΝΔ **Μαργαρίτης Τζίμας** ἔδωσε συνέντευξη Τύπου καί κατακεραύνωσε τήν διαπλοκή, τὰ συμφέροντα καί ἄλλα συναφή, ἐναρμονισμένους μέ τήν κυβερνητική ρητορική. Ὡραία λόγια ἄλλα ἔχουμε μιά ἀπορία: Δέν εἶναι ὁ ἴδιος πού κατεῖχε πέντε, ἕξι, δέκα θέσεις, θά σᾶς γελάσω γιατί ἔχασα τὸν λογαριασμό, σέ Δ.Σ. «ἀναπτυξιακῶν» καί λοιπῶν δημοτικῶν ἐπιχειρήσεων στή Δράμα; Καί καλά αὐτός, οἱ ἀκροατές του δημοσιογράφοι, δέν τοῦ θύμισαν κάτι; Ἡ μήπως οἱ ὀρδές τῶν πασοκικῶν λαμόγιων δικαιολογοῦν καί τούς... συναδέλφους τους στό γαλαζιο κοπάδι; Θέλουμε πάντως νά ἐπισημάνουμε τὸν προκλητικὸ τρόπο μέ τὸν ὁποῖο ὁ καθένας συνεντευξιάζεται στὸν τόπο μας χωρίς κανεὶς νά τοῦ θέτει ἕνα αἰχμηρὸ μᾶ αὐτόνοητο ἐρώτημα. Λίγο πρὶν τὸν Τζίμα ἦταν ὁ Σ. Φυντανίδης πού κλαψουρίζε στήν Ὁρεσιτιάδα γιά τήν πορεία τοῦ ἑλληνικοῦ Τύπου, τήν ἀναγνωστική στάση τοῦ κόσμου καί τίς σχέσεις ἐξουσίας καί ἐκδοτῶν! Προφανῶς ὁ ἐπὶ 30ετία ἐκδότης τῆς δευτέρας σέ μέγεθος ἐφημερίδας τῆς χώρας καί ὀργανικὸ στέλεχος τῆς πασοκοκρατίας δέν ἔχει καμμία εὐθύνη γιά τὰ ἀνωτέρω, ἔτσι;

Ἐνῶ μαίνονταν ἡ κρίση στό ΔΠΘ πού ὀδήγησε στήν παραίτηση τῆς Πρωτανικῆς Ἀρχῆς, τὸ Ἰνστιτοῦτο Πολιτιστικῆς καί Ἐκπαιδευτικῆς Τεχνολογίας (ΙΠΕΤ) ὑποδέχθηκε τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο τοῦ Ἰδρύματος **Paul Getty**. Οἱ ἐκλεκτοὶ Ἀμερικανοὶ πού στηρίζουν τίς πολυποικίλες δραστηριότητες τοῦ περίφημου αὐτοῦ Μουσείου ἐπέλεξαν φέτος ὡς τόπο συνάντησής τους ἀπὸ τίς 18 ἕως τίς 28 Μαΐου τὴν Περιφέρεια Ἀνατολικῆς Μακεδονίας - Θράκης. Περιηγήθηκαν στοὺς ἀρχαιολογικοὺς τόπους τῆς περιοχῆς, γεύθηκαν τὴν ἑλληνικὴ κουζίνα καί συζήτησαν τὸ πρόγραμμα δράσης τοῦ Ἰδρύματος. Σὲ ὅλη τους τὴν παραμονὴ στήν περιοχὴ μας συνοδεύονταν ἀπὸ τὴν ἀρχαιολόγο ἐρευνήτρια τοῦ ΙΠΕΤ Δρα. Δέσποινα Τσιαφάκη, συνεργάτιδα στοῦ παρελθόν τοῦ Μουσείου Getty. Στίς συναντήσεις μέ τὸν διευθυντὴ τοῦ ΙΠΕΤ καθηγητὴ Χριστόδουλο Χαμζά καί τὸ ἐρευνητικὸ προσωπικὸ, τὰ μέλη τῆς ἀποστολῆς συζήτησαν γιά τίς προοπτικὲς συνεργασίας ἀνάμεσα στοὺς δύο φορεῖς στὸν τομέα τοῦ πολιτισμοῦ. Τὴν εἰκοσαμελὴ ὀμάδα συνέθεταν διάσημα ὀνόματα τῆς ἀμερικανικῆς κοινωνίας καί ἐπιστήμης ὅπως ἡ πρόεδρος BARBARA G. FLEISCHMAN πού δώρισε μέ τὸν σύζυγό της τὴν πλούσια συλλογὴ ἀπὸ Ἑλληνικὲς καί Ρωμαϊκὲς Ἀρχαιοτήτες στοῦ Μουσείου. Ὁ καθηγητὴς καί Πρόεδρος ἀμερικανικῶν Πανεπιστημίων David Alexander, ἡ καθηγήτρια Patricia Anawalt, συγγραφέας ἀνάμεσα σὲ ἄλλα τῆς μελέτης «The Worldwide History of Dress: The Origins of Fashion from the Paleolithic to the Present» καθὼς καί ἄλλοι γνωστοὶ ἀκαδημαϊκοὶ καί ἐπιχειρηματίες. Εἰδικὴ ἀναφορὰ πρέπει νά γίνει γιά τὸν Dr. Walter Gilbert, κάτοχο τοῦ βραβείου Nobel Χημείας (1980) γιά τὴν ἀνάπτυξη τῆς τεχνολογίας τῆς ἀκολουθίας τοῦ DNA.

Σὲ μιά περίοδο πού τὸ ΔΠΘ ταλανίζεται ἀπὸ τὴν ἀνίατη καθὼς φαίνεται ἐσωστρέφειά του καί σὲ πείσμα τῆς μικροπολιτικῆς πού προσπαθεῖ σὲ ὀρισμένες περιπτώσεις νά ἀκυρώσει τὸ ἔργο τοῦ μοναδικοῦ ἐρευνητικοῦ φορέα στήν περιοχὴ, τὸ ΙΠΕΤ προβάλλει τὴν ἐκδοχὴ τῆς ἑλληνοκεντρικῆς ἐρευνητικῆς κοινότητας πού ἀναμετρεῖ τὴν ἐπιστημονικὴ τῆς ἀξιοσύνη μέ ὄρους ποιοτικῶς.

Ἡ Ρωσικὴ τραγωδία τοῦ νομάρχου Ἐβρου

Ἐπὶ μῆνες τώρα ἀκούγαμε καί ξανακούγαμε γιά τὸ κατόρθωμα τοῦ νομάρχου Ἐβρου **Ν. Ζαμπουνίδη** νά φέρει στὸν νομὸ του φέτος 10.000 (!) Ρώσους τουρίστες, ὑπαλλήλους τῆς «Γκάτζπρομ» καί τῆς «Λουκόιλ», παρακάμπτοντας τοὺς μεσάζοντες καί διευθετώντας τὰ γραφειοκρατικὰ προβλήματα. Νά τώρα ὑπογράφηκε ἡ συμφωνία, νά τώρα ἔρχονται οἱ δημοσιογράφοι πού θὰ μᾶς διαφημίσουν, νά τώρα φτάνει τὸ ἀεροπλάνο μέ τοὺς ὑπαλλήλους τῆς Γκάτζπρομ... Ἐμεῖς, βέβαια, μαζί μέ πολύ κόσμο, κρατούσαμε μικρὸ καλάθι ἀλλὰ κάποιος ἦταν πῖο μπροστά: ὁ φίλος Ν. Πετρίδης τῆς ἐβδομαδιαίας «Πρώτης» ἐπανειλημμένως προειδοποίησε ἀπὸ τὰ ἐρτζιανά πὼς ὄσα ἀνακοίνωνε θριαμβευτικὰ ὁ νομάρχης δέν πρόκειται νά συμβοῦν. Καί δικαίωθηκε πλήρως!

Τὴ μέρα τῆς... κρίσεως (10-6) πού θὰ ἔφτανε τὸ ἀεροπλανάκι τῆς Ionía Air μέ τοὺς πρώτους 150 τουρίστες, ἦρθε τελικὰ ἕνα Τουπόλεφ μέ ἕναν

δημοσιογράφο τῆς Ἰσβέστια καί τὴν οἰκογένειά του! Δέν ξέρουσε τί συνέβη τελικὰ καί ὁ νομάρχης ἐξετέθη τόσο κραυγαλέα. Δέν θεωροῦμε πιθανὸ νά γνῶριζε ἀπὸ πρὶν τίς ἐξελίξεις (καί τὸν Τσιρογίαννο τῆς περιεργῆς Ionía Air) καί γι' αὐτὸ θέλουμε νά πιστεύουμε πὼς ἐξαπατήθηκε. Ἀλλὰ κι ἔτσι νά συνέβη δέν εἶναι ἄμοιρος εὐθυνῶν. Ὅχι μόνο γιατί φύγανε τόσα λεφτά (500.000 εὐρώ χάριν προβολῆς) γιά τὸ τίποτε ἀλλὰ καί γιατί εἶχε προειδοποιηθεῖ δημοσίως καί κατ' ἴδιαν, τόσο γιά τοὺς ἀπατεῶνες ὅσο καί γιά τοὺς ἐπαγγελματίες τοῦ χώρου.

Κάπως ἔτσι λοιπόν φαίνεται νά καταποντίζεται τὸ μεγαλόπνοο σχέδιο τοῦ κ. Ζαμπουνίδη (πιθανόν καί ἡ πολιτικὴ του καριέρα), ὁ ὁποῖος ἀκόμη καί σήμερα διαβεβαιώνει τοὺς πάντες πὼς ὄλα θὰ γίνουν ὅπως τὰ ὑποσχέθηκε. Ὅσο κι ἂν ἀπευχόμαστε μιά τόσο δυσφημιστικὴ τοῦ τόπου μας ἐξέλιξη, δυστυχῶς φαίνεται πὼς δέν θὰ τὴν ἀποφύγουμε...

Ο ΤΕΚΕΣ ΤΟΥ ΠΟΣ-ΠΟΣ ΜΠΑΜΠΑ

Μέσα στα όρια της Νέας Μοσυνούπολης (ΕΚΤΕΝΕΠΟΛ) υπάρχει περιφραγμένος - ο κατεστραμμένος πλέον - τεκές του Πος - Πος Μπαμπά, ένας λατρευτικός χώρος των Ρομά, του παρακείμενου συνοικισμού Ηφαιστου και της συνοικίας Πος - Πος. Ο τεκές χρονολογείται από τα χρόνια της τουρκοκρατίας και εντάσσεται στους θρησκευτικούς - λατρευτικούς χώρους των αλεβιτών μπεκτασήδων της Θράκης.

Μέχρι και τη δεκαετία του 1970 ήταν σε λειτουργία αν και υποβαθμισμένος από την σουνιτική εθνικιστική ηγεσία της μειονότητας, η οποία αντιμετώπιζε με τη μεγαλύτερη δυνατή καχυποψία παρόμοιους χώρους, καθώς απομάκρυναν τους πιστούς από τις επισκέψεις στα σουνιτικά τεμένη. Είναι γνωστό ότι οι αλεβίτες δεν επισκέπτονται τα τζαμιά και αυτός είναι ο λόγος που μέχρι και τις αρχές του αιώνα σε αρκετά πομακοχώρια δεν υπήρχαν τεμένη, τα οποία χτίστηκαν κατά παράδοξο τρόπο υπό την πίεση του τουρκικού εθνικισμού την στιγμή που στην ίδια την Τουρκία το ισλάμ καταδιώκονταν από τον κρατικό κεμαλισμό. Μάλιστα σημαίων εθνικιστής παράγοντας της μειονότητας προκάλεσε ιδιαίτερο θόρυβο όταν ο τεκές γκρεμίστηκε από την αδιαφορία των πάντων. Με ανακοινώσεις εμφανίστηκαν οι προξενόκλητοι ηγετίσκοι της μειονότητας ως φυσικοί υπερασπιστές του τεκέ και ζήτησαν εξηγήσεις για την κατάσταση στην οποία περιέπεσε. Με παρόμοιο τρόπο αντέδρασαν και στη πυρκαγιά που ξέσπασε στον άλλο τεκέ των Αθιγγάνων του νομού μας στο χωριό Βέννα, όπου μάλιστα ο τούρκος πρόξενος της Κομοτηνής Ουμίτ Γιαρντίμ, ανερυθρίαστα τον επισκέφθηκε με το υπηρεσιακό του αυτοκίνητο, για να διαπιστώσει επί τόπου ότι επρόκειτο για εμπρησμό...

Ο τεκές του Πος Πος Μπαμπά, με την κρήνη που υπήρχε στην απέναντι (νότια) πλευρά του δρόμου αποτελούσε περιοχή ιδιαίτερου σεβασμού αλλά και έντονης θρησκοληψίας των Αθιγγάνων, οι οποίοι πίστευαν ότι ο αγνώστων βιογραφικών στοιχείων Άγιος (Μπαμπά) που ήταν θαμμένος εκεί, εμφανιζόταν τη νύχτα με διάφορες μορφές, γεγονός που τρομοκρατούσε τους περαστικούς. Στις πρώτες μεταπολεμικές δεκαετίες χρειαζόταν ιδιαίτερο θάρρος για να περάσει κανείς αργά τη νύχτα από το σημείο εκείνο. Μάλιστα ακόμα και χριστιανοί διατυπώνουν παρόμοιους ισχυρισμούς, όπως ο πρώτος φούρναρης του Ηφαιστου, Κωνσταντίνος Λιάπης, ο οποίος βεβαιώνει ότι στη δεκαετία του 1960, είδε νύχτα τον Μπαμπά με την εξαυλωμένη μορφή ακέφαλου ανθρώπου ο οποίος τελικά μεταμορφώθηκε σε γάτα μπροστά στον τεκέ. Μάλιστα το σκοτάδι σε συνδυασμό με το φεγγαρόφωτο, τα κεριά που έκαιγαν αδιάλειπτα σε εξωτερική κόγχη του τεκέ, το θόρυβο του άλλοτε τρεχούμενου νερού της βρύσης και το θρόισμα

ΟΛΙΣΘΗΜΑ «ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΥ» ΔΙΑΤΥΠΩΣΗΣ

Η ευαισθησία όρισμένων απλών πολιτών της Κομοτηνής έπεσήμανε το γλωσσικό ατόπημα σε επίσημο έγγραφο με τις υπογραφές του Β. Πετανίδη (για το Κ.Ε.Σ.Υ.Υ. Ροδόπη) και του δημάρχου Σώστη Μουσταφά ογλού Μουσταφά, στο οποίο αναφερόταν δίσ ή «μουσουλμανική κοινότητα». Πέρα λοιπόν από το σκάνδαλο της προνομιακής χρηματοδότησης των μουσουλμάνων έναντι των υπόλοιπων (5 έναντι 3,5 ευρώ ανά ώρα σεμιναρίου και επιδότηση επιχείρησης 10.000 έναντι 9.000 για τους μή μουσουλμάνους!) στην οποία αναφερόταν το συγκεκριμένο έγγραφο, ή χρήση του όρου «κοινότητα» δεν μπορεί να ήταν τυχαία. Γιατί άλλο να γράφεις κείνο το άπιθανο «ανεξάρτητο εκπαιδευτικό επίπεδο»

των καλαμιών που υπήρχαν δεξιά και αριστερά του δρόμου δημιουργούσαν μια εξωπραγματική ατμόσφαιρα, από μεταβαλλόμενες σκιές και ήχους που ενέτειναν οι τενόροι-βάτραχοι του ρυακιού πάνω στο οποίο φύτρωναν τα καλάμια.

Στα νεότερα χρόνια ο τεκές προξένησε την προσοχή και των χρυσοθήρων της περιοχής οι οποίοι ολοκλήρωσαν την φθορά του χρόνου και της ανθρώπινης αδιαφορίας. Πάντως οι πιστοί πίστευαν ότι υπάρχει όντως κρυμμένος θησαυρός αλλά φυλάσσεται από τον Μπαμπά και ότι ακόμα και μπουλντόζα να χρησιμοποιήσουν δεν θα έχουν τη δύναμη να σκάψουν στο σημείο όπου είναι θαμμένος. Οι πιστοί για αυτό βεβαιώνουν ότι ο Μπαμπά (Άγιος) ενοχλημένος από την ανθρώπινη αδιακρίσία μετακόμισε και βρήκε καταφύγιο σε τρία-τέσσερα αυτοσχέδια ιερά που φτιάχτηκαν μέσα σε σπίτια του Ηφαιστου, όπου συνεχίζεται η λατρεία του και τα τάματα των αρρώστων, των ερωτευμένων και των πονεμένων ανθρώπων.

Ο τεκές πιθανότατα χτίστηκε πάνω στην χάραξη της αρχαίας Εγνατία οδού, από το σημείο όπου εισερχόταν στην πόλη και για αυτό πιο πέρα στην είσοδο της συνοικίας Πος Πος, οι νεότεροι ονοματοθέτες των οδών της πόλης έδωσαν την ονομασία οδός Εγνατία στο δρόμο που ξεκινά από την πρώην ΥΕΒ.

Δυστυχώς όπως και σε τόσα άλλα θέματα, το ζήτημα του αλεβιτισμού στη Θράκη, η εμφάνιση, η εξάπλωση και ο ρόλος του στην τοπική ιστορία παραμένουν άγνωστα και σκοτεινά κεφάλαια χωρίς να έχουν θέλξει στο ελάχιστο το ενδιαφέρον αρμόδιων πανεπιστημιακών τμημάτων της περιοχής, ούτε καν τους γραφικούς ιστοριοδίφες που κατά καιρούς ανέτειλαν στο νομό.

Στην Τουρκία εδώ και λίγα χρόνια σοβεί μια ισχυρή σύγκρουση μεταξύ αλεβιτών και σουνιτών. Οιαλεβίτες αντιδρούν στον εθνικιστικό σουνιτισμό και ζητούν πλέον δικά τους θρησκευτικά βιβλία στα σχολεία, δικό τους μερίδιο από τον προϋπολογισμό για τα θρησκευτικά ζητήματα και ξεχωριστή διδασκαλία της πίστης τους. Είναι χαρακτηριστικό ότι το 2004, αλεβίτης κάτοικος της Σμύρνης, παρουσιάστηκε στη νομαρχία της πόλης και υπέβαλε αίτηση ώστε στην ταυτότητά του να αντικατασταθεί η ένδειξη θρησκευάτος ισλάμ και να γραφεί Αλεβί, γεγονός που προκάλεσε σάλο σε όλη την Τουρκία και απασχόλησε και τον ίδιο τον πρωθυπουργό Ταγίπ Ερντογάν. Το τουρκικό κράτος αφού απέτυχε να εξαλείψει την αλεβιτική μειονότητα, προσπαθεί τώρα να την αφομοιώσει με κηρύγματα ενότητας και επίκληση των κοινών ισλαμικών αξιών και της κοινής πατρίδας. Φαίνεται όμως ότι στους ριζοσπαστικούς κόλπους των αλεβιτών και ιδίως των μεταναστών στην Γερμανία, όπου έχουν οργανωθεί σε ομοσπονδίες, δημιουργείται μια έντονη συνείδηση όχι μόνο θρησκευτικής αλλά και φυλετικής διαφοράς. Άλλωστε η ενδογαμία των αλεβιτικών ομάδων στις οποίες ανήκει και ένα μεγάλο ποσοστό Κούρδων είναι ο κανόνας. Φαίνεται ότι επαληθεύονται όλοι εκείνοι οι έλληνες και ξένοι συγγραφείς μεταξύ των οποίων και ο Γεώργιος Σκαλιέρης (1922), που είχαν διατυπώσει την άποψη ότι οι περισσότεροι έλληνες και γηγενείς πληθυσμοί της Μικράς Ασίας, προτίμησαν να προσχωρήσουν στον αιρετικό αλεβιτισμό παρά στο ορθόδοξο κρατικό σουνιτικό ισλάμ. Ο αλεβιτισμός είναι σήμερα η φωνή όλων των καταπιεσμένων λαών της Μικράς Ασίας, είναι η ζωντανή φωνή των χαμένων λαών της Ανατολίας. Ν.Γ.

(προφανώς ήθελε να πει «ανεξαρτήτως εκπαιδευτικού επιπέδου» αλλά σκιάχτηκε από την κατάληξη -ως) κι άλλο να χρησιμοποιήσεις έναν όρο σαν το «μουσουλμανική κοινότητα» που δεν συναντάται πουθενά. Η ορολογία δόθηκε έτοιμη «άνωθεν», δεν υπάρχει καμία αμφιβολία. Και κάτι ακόμη: Κατά τη γνώμη μας το πρόβλημα δεν είναι μόνο να βάλουμε αυτόν ή εκείνον τόν όρο. Είναι περισσότερο ή επιβεβαίωση του όρου με διοικητικά μέτρα όπου το θρήσκευμα του ατόμου συγκροτεί ταυτότητα διακριτή από την πλευρά του κράτους. Όταν δηλαδή ως και το ύψος των πολιτειακών παροχών αποφασίζεται με βάση το «μουσουλμανική», έχει ήδη αποδεχθεί τη λειτουργία κοινότητας κι ως μίν τόν γράφεις. Ζητάμε από τους κρατικούς λειτουργούς λοιπόν ένα μίνιμουμ υπευθυνότητας - και ελπίζουμε να μίν θεωρηθεί κι αυτή η απαίτηση...εθνικιστική!

Η Πέμπτη Φάλαγγα τών Έπιστημόνων

Συνοψίζουμε τό «ζήτημα»: Όλη ή φασαρία γίνεται, υποτίθεται, για τήν συμπερίληψη μίας (αριθμός: 1) έκδηλωσης μνήμης τής Ποντιακής Γενοκτονίας στίς δεκάδες έκδηλώσεις τών Έλευθερίων τής Κομοτηνής που διοργανώνει ό Δήμος τής πόλης κάθε Μάιο. Μεταξύ άλλων λοιπόν γράφει ό «Σύλλογος Έπιστημόνων Μειονότητας» για τήν «επέτειο προσάρτησης τής Θράκης στήν Ελλάδα», για «προσπάθειες να τραβηχτούν σε διαφορετική κατεύθυνση φέτος όί έκδηλώσεις», (προφανώς έννοώντας με τήν διοργανώτρια δημοτική Αρχή), για τό «σφάλμα» τού Δήμου με τίς «άσχετες δραστηριότητες», για τήν «καλοπροαίρετη συμπεριφορά του» που «δέν βρήκε τήν επιθυμητή αντιμετώπιση από τήν διοίκηση τού Δήμου τής Κομοτηνής», για τήν ευχή του «να γίνονται στό έξής μόνον έκδηλώσεις που προωθούν τήν κοινωνική ειρήνη» και να μίν δίνονται εύκαιρίες σε «τεχνητές δραστηριότητες»... Τέλος, σάν να μίν έφταναν όλα αυτά, για ποιόν άλλον λόγο καταγγέλεται ή «συμπεριφορά τής δημοτικής διοίκησης» λέτε; Γιατί «παρατηρείται ότι δημιουργεί σοβαρές έννοιησεις στό θέμα τών σχέσεων που υπάρχουν στα πλαίσια τών σχέσεων που υπάρχουν με τήν προσέγγιση τών γειτονικών λαών!» Αναρωτιόμαστε τί άλλο από πεμπτοφαλαγγιτισμός είναι αυτό που έκδηλώνουν εδώ για τήν... όχληση τής Τουρκίας όί κύριοι Πουνούς Μουράτ, Καπζά Τζεμίλ, Χαϊρούλα Περβίν, Κελαχμέτ Φεχίμ, Χαλήλ Σονούρ, Μολλά Ισά Ριτβάν, Αλή Όγλου Άταλάι, Όμερ Γκιουλερέν, Χουσεϊν Πουντζέλ, Χουσεϊν Όγλου Έμινέ.

Δέκα μέρες μετά τήν κυκλοφορία τού έν λόγω κειμένου, κι αφού ήδη έγινε θέμα στόν τοπικό Τύπο (ό «Χρόνος» μάλιστα δέχθηκε και άναίτιως επίθετική απάντηση από τόν Δήμο για μία δευτερεύουσα άβλεψία του στήν παρουσίαση τού ζητήματος), ό δήμαρχος Τάσος Βαβατσικλής έβαλε τά πράγματα στή θέση τους: Διέψευσε τόν ισχυρισμό τού Συλλόγου για τά περί «συμφωνίας», προσθέτοντας ότι εκείνοι

που φορτικά έπεζήτησαν τή συμμετοχή στίς έκδηλώσεις (όπως συνέβαινε κι άλλο-τε) ήταν όί παράγοντες τού Συλλόγου. Άπέρριψε τά περί «διαφορετικής κατεύθυνσης» τών φετεινών έκδηλώσεων για τά Έλευθέρια τής πόλης. Χαρακτήρισε «έξαλλη» τήν ανακοίνωση (ως συνάδουσα με παλικαρισμούς και έθνικιστικές τάσεις). Άπέρριψε ως άνιστόρητο τόν όρο «προσάρτηση» για τή Θράκη, θυμίζοντας και τή θετική στάση των μουσουλμάνων έναντι τής Έλλάδος τό 1920. Θύμισε πώς ό έορτασμός τής 19ης Μαΐου καθιερώθηκε όμοφωνώς από τήν Έλληνική Βουλή (και ειρωνεύτηκε τούς διαφωνούντες να... πιέσουν μέσω τού βουλευτή Ίλχάν Άχμέτ για άλλαγή!). Και θύμισε όσα γίνανε τά τελευταία χρόνια από τήν δημοτική παράταξη «Νέα Πορεία» στήν κατεύθυνση τής ίσονομίας και ίσοπολιτείας και τής κοινής συμβίωσης τών σύνοικων στοιχείων. Τό καλύτερο όμως ήταν στήν τελευταία παράγραφο: «Όμως ή μειονότητα θά πρέπει να άρχισι να προβληματίζεται για τίς σκοπιμότητες τού Συλλόγου Έπιστημόνων, πού ή λειτουργία του πλέον άρχίζει να ταυτίζεται με τή λειτουργία μίας «παράγκας παραδοξοτήτων» με τήν όποια δέν μπορεί πιά να έχει καμμία έπαφή και συνεργασία ή Δημοτική Αρχή».

Προφανώς έμεις δέν έχουμε να προσθέσουμε τίποτε τό ιδιαίτερο, ή περίπτωση κραυγάζει από μόνη της. Τό θέμα όμως δέν είναι μόνο τό τί κάνουν όί άλλοι, μά και τό τί κάνουμε έμεις. Γιατί όντως είναι δικαίωμα τού καθενός να αυτοπροσδιορίζεται όπως θέλει και έπίσης να άμφισβητεί τήν «δική μας» ιστορική θεώρηση. Έμεις όμως τιμάμε όπως πρέπει τούς νεκρούς μας; Τεκμηριώσαμε έπαρκώς τή γενοκτονία που υπέστησαν; Τήν προωθήσαμε διεθνώς όπως όφείλουμε; Διδαχθήκαμε από τούς Άρμένιους (μά και τούς Κύπριους) τό πώς ό νομικός πολιτισμός μπορεί να αντιμετώπισι τή βία; Άλλά και σε τοπικό επίπεδο, γνωρίζουμε όλοι τά συμβάντα; Υπερασπίστηκαν όί ποντιακοί σύλλογοι τή μνήμη ένώπιον τών τουρκοφρόνων; Όταν έχεις κάνει τό χρέος σου, τά άλλα έρχονται.

HELLENIC AID
MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS OF GREECE

ΕΛΛΑΔΑ: ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΔΥΝΑΜΗ ΑΝΘΡΩΠΙΑΣ

Αγωνιζόμαστε για τους «ΑΝΑΠΤΥΞΙΑΚΟΥΣ ΣΤΟΧΟΥΣ ΤΗΣ ΧΙΛΙΕΤΙΑΣ»

- Εξάλειψη της απόλυτης φτώχειας και πείνας
- Επίτευξη καθολικής πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης
- Προώθηση της ισότητας των φύλων και ενδυνάμωση της θέσης των γυναικών
- Μείωση της παιδικής θνησιμότητας
- Βελτίωση της μητρικής υγείας
- Καταπολέμηση του 100 HIV/AIDS, της ελονοσίας και άλλων ασθενειών
- Διασφάλιση της περιβαλλοντικής βιωσιμότητας
- Δημοκρατία παγκόσμιας συνεργασίας για τήν ανάπτυξη

hellenicaid@mfa.gr

Συναυλία **ΝΑΝΑΣ ΜΟΥΣΧΟΥΡΗ** (στην 2010) στην ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΛΑΤΕΙΑ της ΚΟΜΟΤΗΝΗΣ

Πρόεδρος Καλής Θεήσεως της UNICEF

Βιολογικοποίηση

Του Πασχάλη Χριστοδούλου

Μπορεί σέ πολλά ή Ελλάδα να είναι ούραγος στην Ευρώπη, όμως δεν είναι λίγα τα έναπομείναντα προικιά από την πλούσια ιστορία της, για τα οποία υπάρχουν βάσιμες δυνατότητες ότι μπορούμε από τα σεντούκια, να τα βγάλουμε στην επιφάνεια. Μία τέτοια περίπτωση είναι η ανάκτηση του διατροφικού μας πολιτισμού. Το θέμα είναι μέσα από ποιόν δρόμο μπορεί να γίνει αυτό, και πώς να αποτελέσει τη βάση για μία νέα αγροτική και παραγωγική ανάπτυξη της χώρας. Αρχίζοντας από την αναγέννηση του χωριού.

Με δεδομένο ότι η ποιότητα των ντόπιων τροφίμων είναι συνδεδεμένη με τη μνήμη των φυσικών προϊόντων που έπονόμαστηκαν βιολογικά, όσο με τον μύθο που κουβαλάνε μαζί τους, θα παραμείνω για λίγο στην «ασφάλεια». Η οποία στα αρχαία Έλληνικά είναι το «μή σφάλλυσθαι», «τό μή προσκόπτειν στο βάδισμα». Ο δρόμος που κατά τη γνώμη μου είναι ο δρόμος της βιολογικότητας με τελικό και ανώτερο στάδιο την ομώνυμη κουζίνα. Αυτή που ονομάσαμε βιολογική γαστρονομία και η οποία μεταξύ άλλων εμπεριέχει την πλέον ύψηλη προστιθέμενη αξία. Αυτή που όφειλε να είναι η μόνη παρτενέρ του Ελληνικού τουρισμού. Αλλά και αυτή που μπορεί να φτάσει μέχρις εκεί που έφτασε η ναυτιλία.

Αυτή είναι μία απάντηση απέναντι στη γαστρονομική παγκοσμιοποίηση. Τόσο στη μεταλλαγμένη κουζίνα των ΗΠΑ, όσο στην από έτων προτομιαζόμενη συστηματικά από το Γαλλικό κολλέγιο αλλά και από άλλους έταίρους, μοριακή γαστρονομία. (...) Άν για την περίπτωσή μας το πρώτο βήμα είναι να αποκτήσουμε πανεπιστημιακές σχολές γαστρονομίας και διαιτολογίας - στην Κρήτη λόγω Μεσογειακής διατροφής και στη Θράκη

λόγω Πολιτικής κουζίνας - ένα άλλο βήμα είναι η περιφερειακή δομή των οργανισμών πιστοποίησης βιολογικών προϊόντων. Επιτέλους, όχι άλλη Αθήνα. Να ιδρυθεί στη Θράκη, αν όχι στον Έβρο, ένας τέτοιος οργανισμός. Όπως και σε όλες τις περιφέρειες.

Ο κύκλος μπορεί να ανοίγει και να κλείνει μέσα στην Περιφέρεια. Άλλωστε αυτό σημαίνει περιφέρεια στη γεωμετρία. Ότι ή αρχή και το τέλος του κύκλου συμπύκνωση. Να μή περάσουμε δηλαδή από τα σημερινά άποικιακά συμβατικά αγροτικά προϊόντα στα επίσης άποικιακά βιολογικά. Από έναν άποικιομό σε έναν άλλον, νεότερης γενιάς. Θέλω να πω ότι αν ή βιολογική κτηνοτροφία είναι έξυπνη μεταποίηση της ομώνυμης γεωργίας, ή βιολογική γαστρονομία είναι ή πιό έξυπνη μεταποίηση άμφότερων. Τα ίδια ισχύουν με τα άμπελια και τους οίνους, όπου ναί μόν ή περιοχή αυτή συνιστά μία κιβωτό, όμως ποτέ στην ιστορία δεν ήταν τόσο λίγες οι εκτάσεις με τους άμπελωνες.

Μέσα από τον Στάφυλο, ένα νέο σύλλογο φίλων του Οίνου και της Άμπέλου, που πρόσφατα ίδρύσαμε σε αυτή την πόλη, αυτό κάνουμε: Μέσα από τις ντόπιες ποικιλίες θέλουμε να προωθήσουμε τη βιολογικότητα. Ήδη τα πρώτα αποτελέσματα είναι ορατά. Ο πρόεδρος του ΚΕΟΣΟΕ, αποδεχθείς τις απόψεις και τις επεξεργασμένες προτάσεις μας, προχώρησε δυο φορές μέσα σε λίγα χρόνια, σε πρόταση για χορήγηση, που έγινε, νέων ποσοτώσεων άμπελωνων για την περιοχή από το έθνικό απόθεμα. Φανταστείτε τί άθηση μπορούν να δώσουν στην πόλη ένα Τ.Ε.Ι. οίνολογίας και ένα άκόμη γαστρονομίας και διαιτολογίας. Μπορούν κυριολεκτικά να αναστήσουν αυτόν τον καθημαγμένο τόπο. Από νέες ποιότητες τσίπουρου και οίνου ως τις παλιές και νέες συνθέσεις για τα ήδη γνωστά ανά το πανελλήνιο Σουφλιώτικα λουκάνικα και καβουράδες. Αυτό θά έκανε κάθε Ευρωπαϊκή χώρα...

% Attac: ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΑΜΕΣΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ

Η επικράτηση του ΟΧΙ στα δημοψηφίσματα της Γαλλίας και της Ολλανδίας, καθώς και η διαφανόμενη σε πολλές χώρες αναντιστοιχία μεταξύ των λαών και των κοινοβουλίων τους έναντι της Ευρωπαϊκής Συνταγματικής Συνθήκης, θέτουν υπό συνολική επανεξέταση την κατεύθυνση που πρέπει να λάβει η πορεία της ευρωπαϊκής ενοποίησης. Μια πρώτη ευκαιρία αποτελεί η σύνοδος του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου (16 -- 17 Ιουνίου) στις Βρυξέλλες. Γι' αυτόν τον λόγο αντιπροσωπεύω των Attac της Ευρώπης, μαζί με εκπροσώπους κινημάτων, πολιτικών δυνάμεων και συνδικάτων που υποστήριξαν το ΟΧΙ διεκδικώντας μια Ευρώπη δημοκρατική, κοινωνική, ειρηνική, οικολογική και αλληλέγγυα, θα βρίσκεται στις Βρυξέλλες και θα ζητήσει να γίνει δεκτή από το Συμβούλιο, προκειμένου να παρουσιάσει και να ζητήσει την ικανοποίηση των αιτημάτων που εκφράστηκαν με τα δημοψηφίσματα.

Η Attac προτείνει δέκα σημεία ως αιτήματα για άμεση εφαρμογή, που θα επέτρεπαν στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο και στους αρχηγούς κρατών και κυβερνήσεων να δείξουν τη θέλησή τους για μια ευρωπαϊκή ενοποίηση συμβατή με τις προσδοκίες που εκφράζουν οι λαοί και οι πολίτες της Ένωσης.

1. Το Συμβούλιο να ζητήσει από την Επιτροπή να αποσύρει όλες τις ισχύουσες ευρωπαϊκές οδηγίες που σχετίζονται με την απελευθέρωση, την ιδιωτικοποίηση και την υπαγωγή στον ανταγωνισμό δημόσιων αγαθών, υπηρεσιών και εργασιακών δικαιωμάτων. (Οδηγία Μπολκενστάιν, χρόνος εργασίας, υγεία, παιδεία, μεταφορές, ενέργεια, κλπ.)

2. Άμεση σύγκληση του Eurogroup (χώρες που συμμετέχουν στη ζώνη του ευρώ), για ουσιαστική αναθεώρηση της νομισματικής

πολιτικής, με μείωση των επιτοκίων και καθορισμό νέας ισοτιμίας δολαρίου και ευρώ, πιο ευνοϊκής για το ευρωπαϊκό νόμισμα.

3. Δέσμευση του Συμβουλίου να κινηθεί τις διαδικασίες περαιτέρω ελαστικοποίησης του Συμφώνου Σταθερότητας.

4. Ουσιαστική αύξηση του ευρωπαϊκού προϋπολογισμού και των πόρων των διαρθρωτικών ταμείων που κατευθύνονται στις νεοεισελθείσες χώρες, για να ενισχυθεί πραγματικά η ανάπτυξη και η δυνατότητα σύγκλισης, αντί να ενθαρρύνεται το κοινωνικό και φορολογικό ντάμπινγκ και οι μετεγκαταστάσεις επιχειρήσεων.

5. Μέτρα που ευνοούν την ανάκαμψη της ευρωπαϊκής οικονομίας, τα οποία περιλαμβάνουν τη δυνατότητα της Ένωσης για εσωτερικό και εξωτερικό δανεισμό και στηρίζουν τις δημόσιες επενδύσεις σε ευρωπαϊκή κλίμακα για υποδομές που αποβλέπουν να βελτιώσουν το περιβάλλον, τις συγκοινωνίες και επικοινωνίες, την εκπαίδευση, την υγεία και συμβάλλουν στη δημιουργία θέσεων εργασίας.

6. Αύξηση των δημοσίων πόρων που διατίθενται για την ανάπτυξη στο 0,7% του ΑΕΠ των χωρών - μελών της Ε.Ε και διαγραφή του χρέους των φτωχών χωρών.

7. Πάγωμα των διαπραγματεύσεων της Γενικής Συμφωνίας για το Εμπόριο των Υπηρεσιών (GATS) στα πλαίσια του ΠΟΕ.

8. Συγκρότηση επιτροπών με αρμοδιότητα να προτείνουν μέτρα για την κατάργηση των φορολογικών παραδεισών και την προώθηση των παγκόσμιων φόρων.

9. Άμεση απόσυρση όλων των στρατιωτικών δυνάμεων των χωρών - μελών της Ένωσης από το Ιράκ.

10. Ακύρωση των στόχων της Λισσαβόνας που έθεσε το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο (24/3/2000) και της κοινωνικής ατζέντας 2005-2010.

Attac Ελλάδα

Άλληλογραφοῦμε

Από τον δήμαρχο Αιγείρου κ. Εύαγγελο Λίτσο λάβαμε την κάτωθι επιστολή:

Κύριε διευθυντά,

Στό φύλλο της 1ης Ιουνίου σχολιάζετε τον διαγωνισμό ανάδειξης αναδόχου για την καταπολέμηση κουνουπιών στον ν. Ροδόπης. Προς άποφυγήν έντυπώσεων και για την πληρέστερη ενημέρωση των αναγνωστών σας, γνωστοποιούμε τά εξής:

Η καταπολέμηση κουνουπιών στον νομό Ροδόπης είναι ένα ιδιαίτερης δυσκολίας έργο, κυρίως λόγω του ειδικού νομικού καθεστώτος που δέπει τις προστατευόμενες περιοχές Ραμσάρ και NATURA 2000. Η μέθοδος καταπολέμησης συνίσταται κυρίως στην προνυμφοκτονία με βάκιλο θουριγγίας (BTI) ενώ επιτρέπονται ελάχιστες άκμαιοκτονίες και μόνο με ειδικά σκευάσματα. Το ζητούμενο και ιδιαίτερα δύσκολο είναι να βρεθεί ή χρυσή τομή μεταξύ της προστασίας των ευαίσθητων περιοχών και του περιορισμού της όχλησης των κουνουπιών.

Προκειμένου να πετύχουμε τό μέγιστο δυνατό αποτέλεσμα οί Υπηρεσίες της Περιφέρειας ΑΜ-Θ (φορέας χρηματοδότησης) και του δήμου Αιγείρου (φορέας ύλοποίησης του έργου) συνεργάστηκαν για μακρό χρονικό διάστημα στην κατάρτιση των όρων της διακήρυξης της δημοπρασίας, αξιοποιώντας την τοπική, έθνική και ευρωπαϊκή έμπειρία από αντίστοιχους διαγωνισμούς.

Είναι αλήθεια ότι οί όροι και οί προϋποθέσεις συμμετοχής στον διαγωνισμό ήταν φέτος πιό αυστηροί από τις προηγούμενες χρονιές. Πιστεύουμε όμως ότι κάτι τέτοιο διασφαλίζει την ποιότητα του έργου, τό οποίο μάλιστα άπτεται της δημόσιας υγείας. Η έταιρεία «ΟΙΚΟΑΝΑΠΤΥΞΗ Α.Ε.» που ανέλαβε τελικά τό έργο είναι ή μεγαλύτερη στή νότια Ευρώπη, με πολυετή έμπειρία και εξειδικευμένο τεχνικό και έπιστημονικό προσωπικό. Όσον άφορά τό σχόλιο για «μονοπωλιακή κατάσταση» θυμίζουμε ότι ούτως ή άλλως οί έταιρείες με εξειδίκευση στην καταπολέμηση κουνουπιών είναι 2-3 σέ όλη την Ελλάδα.

Μέ έκτίμηση

«Α»: Κατ' αρχήν ευχαριστούμε τον κ. Λίτσο για την επιστολή του και συχαίρουμε

την ευαισθησία του, άφου δεν αφήνει άναπάντητο ούτε ένα λακωνικό σχόλιο για την διαχείρησή του. Επί της ουσίας τώρα:

Στην περιοχή μας δεν θά είναι πρωτόγνωρη ή άντιμετώπιση των κουνουπιών. Επί τέσσερα χρόνια ύπηρχε μία έταιρεία που δραστηριοποιείτο στο ζήτημα με άποτελέσματα πολύ ίκανοποιητικά, ιδίως την τελευταία διετία. Αναρωτιόμαστε λοιπόν τί άλλαξε φέτος και έτέθη ως όρος επί ποινή άποκλεισμού ό ένδιαφερόμενος να έχει πάρει **σε 3 τουλάχιστον διαφορετικούς νομούς επί 3 έτη** παρεμφερή έργα. Ρωτάμε λοιπόν τον κ. Λίτσο, ύπάρχει στή χώρα άλλη έταιρεία πλην της «ΟΙΚΟΑΝΑΠΤΥΞΗ Α.Ε.» που να πληροί τον όρον αυτόν; Κι αν όχι, τότε πώς άλλιώς από «φωτογραφική» χαρακτηρίζεται μία τέτοια έπιπρόσθετη προϋπόθεση (και δεν είναι ή μοναδική!), τή στιγμή μάλιστα που δεν είχαμε ως τώρα πρόβλημα με τήν έφαρμογή του προγράμματος; Πώς μπορεί μετά να αναπτυχθεί μία νέα τοπική έταιρεία (όπως συμβαίνει π.χ. στον Έβρο), καθώς μάλιστα ζητείται και τζίρος ίσόποσος της προσφοράς για τό προηγούμενο έτος; Και κάτι άκόμη: Πέρυσι, εξ όσων γνωρίζουμε, ή περί ής ό λόγος έταιρεία - της όποιας τήν έπάρκεια φυσικά δεν άμφισβητούμε - είχε μεγάλα προβλήματα στον Έβρο και ό νομάρχης είχε καταγγείλει τήν σύμβαση λόγω άναποτελεσματικής έφαρμογής της. Προσκόμισε τό άπαιτούμενο πιστοποιητικό καλής εκτέλεσης από τον Έβρο ή έταιρεία; Και ποιά είναι ή έμπειρία της **Καβάλας** από τον ίδιον έργολάβο; Αυτά τά άπλά έρωτήματα θέτουμε κι ευχόμαστε καλήν έπιτυχία στό φετινό πρόγραμμα, καθώς, ως γνωστόν, πολλά έξαρτώνται για τον τόπο μας από τήν καλή του εκτέλεση.

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΑΝΑΠΤΥΞΙΑΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΘΡΑΚΗΣ

ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ : Η ΑΝΑΠΤΥΞΙΑΚΗ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ ΤΗΣ ΘΡΑΚΗΣ

Μέ τήν ευκαιρία της Παγκόσμιας Ημέρας Περιβάλλοντος τό ΠΑΚΕΘΡΑ παραθέτει τήν άποψη του για τις αναπτυξιακές προοπτικές της Θράκης: Τή γεωργία και τον τουρισμό. Σήμερα δημοσιεύουμε τό πρώτο της τμήμα.

Η Θρακική γη είναι πολύ πλούσια σε φυσικό περιβάλλον, αφού διαθέτει μια τεράστια προίκια από περιοχές εξαίσιας ομορφιάς και ανεκτίμητης οικολογικής αξίας. Αυτό έχει τεκμηριωθεί και χιλιοειπωθεί και πιστεύουμε ότι έχει γίνει κοινή συνείδηση πλέον. Και μόνον ή ύπαρξη τόσων πολλών περιοχών που ανήκουν σε Διεθνή δίκτυα προστατευόμενων περιοχών (Σύμβαση Ramsar, Δίκτυο Φύση 2000, κ.ά.) καταδεικνύει τη σπουδαιότητα και μοναδικότητα του φυσικού περιβάλλοντος της Θράκης.

Ωστόσο, αυτό που πρέπει να γίνει κοινή συνείδηση είναι ή αναγκαιότητα για τήν αποτελεσματική προστασία αυτών των περιοχών. Είναι γνωστό ότι από συγκεκριμένους κύκλους των τοπικών κοινωνιών προβάλλεται ή άποψη ότι οι φυσικές ομορφιές της Θράκης, οι προστατευόμενες περιοχές της, είναι «κατάρα» (και όχι ευλογία) γιατί «στραγγαλίζουν την οικονομική της ανάπτυξη». Υπάρχουν, βέβαια, ορισμένοι απλοί πολίτες που από άγνοια ή παραπληροφόρηση ή ακόμη εξ' αιτίας της εικόνας εγκατάλειψης και αφροντισιάς που παρουσιάζουν αρκετές τέτοιες περιοχές συμμερίζονται σε κάποιο βαθμό τήν άποψη αυτή. Όμως, πρέπει να τονίσουμε ότι οι περί «κατάρας» απόψεις συνήθως εκπορεύονται και προβάλλονται είτε από (κατ' επάγγελμα;) καταπατητές δημοσίων εκτάσεων, είτε από οικονομικούς παράγοντες και επιχειρηματίες που είναι οπαδοί της λεγόμενης «άγριας» οικονομικής ανάπτυξης, που τόσο έχει βλάψει ολόκληρο τον πλανήτη. Οι πρώτοι, μέσω της καταπάτησης δημοσίων εκτάσεων, θέλουν να γίνουν «εκατομμυριούχοι εν μια νυκτί» και οι δεύτεροι να αυξήσουν όσο γίνεται περισσότερο τα κέρδη τους χτίζοντας, ότι μπορεί να χτιστεί! (...) Όσον αφορά τό γεωργικό τομέα, ή ανάπτυξη δεν μπορεί να βασισθεί αποκλειστικά, από δω και πέρα, μόνο στις εντατικές μονοκαλλιέργειες. Εξ αιτίας των ευρωπαϊκών και παγκόσμιων συνθηκών και τάσεων στην οικονομία το μέλλον αυτών των καλλιτεργιών είναι δυσοίονο για χώρες με μέγεθος και χαρακτηριστικά

σαν τη δική μας. Εξ άλλου οι καλλιέργειες αυτές αποδεικνύονται, κατά περίπτωση, είτε περιβαλλοντικά αρνητικές (κατανάλωση νερού, φυτοφαρμάκων, λιπαμάτων, κλπ) είτε οικονομικά ασύμφωρες (σε συνδυασμό με τις επερχόμενες αλλαγές στο καθεστώς των ευρωπαϊκών επιδοτήσεων, ανταγωνισμού, κλπ. Έτσι, ή Θράκη δεν είναι και δεν μπορεί να γίνει π.χ. Ολλανδία. Η ανάπτυξη του γεωργικού τομέα πρέπει να αναζητήσει και να στραφεί σε νέα μονοπάτια όπως τήν παραγωγή και κυκλοφορία στην αγορά επώνυμων τοπικών προϊόντων υψηλής ποιότητας. Δεν αρκεί, πλέον, να παράγουμε και να διαθέτουμε στις διεθνείς αγορές συμβατικά προϊόντα. Για να πετυχαίνουν τα προϊόντα μας υψηλές τιμές πρέπει να είναι ποιοτικά και επώνυμα. Αυτό μπορεί να είναι δύσκολο έως ακατόρθωτο για καλλιέργειες όπως τό καλαμπόκι ή τό σκληρό σάρι, αλλά δεν είναι για τα αρωματικά φυτά, τα οπωροκηπευτικά, τό λάδι, τό κρασί, τό τσίπουρο, τα κτηνοτροφικά μας προϊόντα, κ.ά.. Πρέπει να μάθουμε τις αγορές να αναζητούν τα δικά μας επώνυμα προϊόντα. Αυτό απαιτεί υψηλότερα πρότυπα παραγωγής, πιστοποίησης, αλλά και καλή συσκευασία, προβολή, διαφήμιση και εμπορική πολιτική. Αναπόφευκτα, θα πρέπει να δοκιμάσουμε και ενισχύσουμε τις βιολογικές καλλιέργειες. Αυτό για δύο λόγους: γιατί ολόένα και περισσότερο οι αγορές αναζητούν τέτοια προϊόντα, αλλά και γιατί αυτά τα προϊόντα έχουν υψηλότερες τιμές για τους παραγωγούς. Απαραίτητη προϋπόθεση για τήν επιτυχή πορεία τέτοιων προϊόντων στις διεθνείς αγορές είναι τό marketing. Εδώ ακριβώς πρέπει να συνδέσουμε τα προϊόντα μας με τις ιδιαιτερότητες και τις ομορφιές του φυσικού περιβάλλοντος της Θράκης. Το φυσικό περιβάλλον της Θράκης μπορεί να γίνει τό κύριο διαφημιστικό μέσον - τό «διαβατήριο» - για τα αγροτικά μας προϊόντα. Δεν έχουμε παρά να μιμηθούμε άλλες π.χ. Ευρωπαϊκές χώρες που μας έχουν πείσει πως όταν καταναλώνουμε τα γαλακτοκομικά τους προϊόντα «γευόμαστε τον αέρα των Άλπεων ή των Αλσατικών δασών», που έχουν καταφέρει να συνδέσουν τα επώνυμα κρασιά τους με τις φυσικές ομορφιές της Τοσκάνης, της Απουλίας κλπ. Το ίδιο συμβαίνει και με τα λουκάνικα, τα μανιτάρια, τα σαλάμια, τις σάλτσες τους...

Έρχονται οι Όρθόδοξοι!

Του Νικολαΐ Ν. Πέτρο

...Χάρη στη διεύρυνση της Ευρωπαϊκής Ένωσης εκατομμύρια Χριστιανοί Όρθόδοξοι συμμετέχουν τώρα στα όργανα λήψης αποφάσεων της Ερώπη. Αν η Ενωμένη Ερώπη συνεχίσει να επεκτείνεται προς την ανατολή, θα μπορούσε κάποια μέρα να συμπεριλάβει πάνω από 200 εκατομμύρια Όρθόδοξους πιστούς, μετατρέποντας τους Όρθόδοξους Χριστιανούς από άξιοπεριεργή μειοψηφία στη μεγαλύτερη θρησκευτική ομάδα του Ευρωπαϊκού χώρου, ομάδα της οποίας ο κύριος εκπρόσωπος στα πολιτικά θέματα θα είναι η Ρωσική Όρθόδοξη Εκκλησία. Αυτό θα γίνει πραγματικότητα άσχετα με το αν θα μπει η Ρωσία στην Ευρωπαϊκή Ένωση, δεδομένου ότι πάνω από το 50% των ενορίων της βρίσκονται έξω από τη Ρωσία. Για πρώτη φορά από την άλωση της Κωνσταντινούπολης ορθόδοξα κράτη αποτελούν μέρος των δομών λήψης αποφάσεων της Ερώπη αλλά ελάχιστη σκέψη έχει αφιερωθεί στις επιπτώσεις που μπορεί να έχει αυτό στο πολιτικό προφίλ της Ερώπη.

Υπάρχουν μερικές πλευρές της συνάντησης αυτής, δυναμικά ανησυχητικές. Κατ' αρχήν το πολιτικό βάρος της εκκλησίας μέσα στις χώρες αυτές δεν μειώνεται, όπως συμβαίνει στην Δυτική Ερώπη, αλλά, αντίθετα, μεγαλώνει. Οί ορθόδοξοι πιστοί περιμένουν να ακουστεί ή φωνή τους στο πλαίσιο των Ευρωπαϊκών θεσμών των οποίων τώρα αποτελούν μέρος, και αυτό αποτελεί άμεση πρόκληση προς τον αυστηρά κοσμικό και μη θρησκευτικό χαρακτήρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Επί πλέον, τώρα που έχει πέσει ο κομμουνισμός, οι διάφοροι κλάδοι του Χριστιανισμού ξαναρχίζουν να ανταγωνίζονται ο ένας τον άλλον για την προσέλκυση οπαδών. Ο θρησκευτικός προσηλυτισμός έχει ήδη ανακλύσει σαν πηγή προστριβών σε όρισμένες Όρθόδοξες χώρες. Τελικά, μολονότι πολλοί το θεωρούν δεδομένο ότι οι κάτοικοι της Ανατολικής Ερώπη θα ακολουθήσουν τον Δυτικό δρόμο εκσυγχρονισμού, αξίζει τον κόπο να σκεφτεί κανείς ποιές θα είναι οι επιπτώσεις των αξιών της Όρθόδοξης Ανατολικής Ερώπη πάνω στη Δύση, και ποιοι θα είναι οι πιθανοί κίνδυνοι μιας ένδοξου Ευρωπαϊκής σύγκρουσης πολιτισμών, αν δεν βρεθεί κοινό έδαφος μεταξύ τους.

Υπάρχουν πολλοί που πιστεύουν ότι στην πραγματικότητα δεν υπάρχει κοινό έδαφος. Ακολουθώντας τα βήματα των ιστορικών Όσβαλτ Σπένγκλερ και Άρνολτ Τάϋμπη, ο Σάμιουελ Χάντιγκτον προειδοποίησε ότι επέρχεται ή σύγκρουση μεταξύ Σλαβο-Όρθόδοξου πολιτισμού και Καθολικής-Προτεσταντικής Δύσης. Λέει ότι οι βασικές δυτικές πολιτιστικές αξίες όπως ο ατομισμός, ο φιλελευθερισμός, ο συνταγματισμός, τα ανθρώπινα δικαιώματα, ή ισότητα, ή ελευθερία, το κράτος του νόμου, ή δημοκρατία, ή ελευθερία των άγρων, και ο διαχωρισμός πολιτείας και κράτους, έχουν ελάχιστη πέραση μέσα στους Όρθόδοξους πολιτισμούς. Κατά την γνώμη του είναι ελάχιστη ή πιθανότητα να γίνουν μέρος της Δύσης οι Όρθόδοξες χώρες, και αυτό θα μπόρεσει να γίνει μόνο αν κατορθώσουν να εφάρδουν την φιλοσοφική ταυτότητά τους με καθαρά κοσμικούς όρους. Ο Χάντιγκτον περιγράφει το Ανατολικό και το Δυτικό ήμισυ της Ερώπη σαν βαθύτατα διαφορετικές, ξένες μεταξύ τους οντότητες, και λέει ότι «το ανατολικό σύνορο της Δυτικής Χριστιανοσύνης είναι ή σημαντικότερη διαχωριστική γραμμή στην Ερώπη».

Πρόσφατα όμως, έχει αρχίσει να κερδίζει έδαφος και στην Ανατολική και στην Δυτική Ερώπη μία πολύ πιο αισιόδοξη θεώρηση. Πρεσβεύει μία πολύ πλατύτερη αντιμετώπιση της διαδικασίας της Ευρωπαϊκής ένωσης, και προτείνει να εστιάσουν την προσοχή τους ο Ανατολικός και ο Δυτικός κλάδος της Χριστιανοσύνης λιγώτερο στα θέματα που τους έχουν χωρίσει και περισσότερο στον επαναπροσδιορισμό της κοινής πολιτισμικής κληρονομιάς που κάποτε

τους ένωσε. Ο περισσότερος κόσμος αντιλαμβάνεται ότι ή κοινή πολιτισμική κληρονομιά αρχίζει με το Ρωμαϊκό Δίκαιο και την Ελληνική φιλοσοφία, δυο τομείς της ανθρώπινης διάνοησης που συνετέλεσαν ταυτόχρονα στην σταθερότητα της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Λίγοι όμως κάθονται να σκεφτούν την συνεισφορά των δυο αυτών τομέων της διάνοησης στη θεολογική σκέψη που στηρίζει την Χριστιανική Εκκλησία και τα δόγματά της αναφορικά με τις σχέσεις Εκκλησίας και Κράτους. Ιδιαίτερη σπουδαιότητα έχει ή εξέλιξιμένη θεώρηση της δημοκρατίας και της κοινωνίας πολιτών (και όχι υπηκόων) από μέρος των Όρθόδοξων, που μπορεί εύκολότερα να εντοπιστεί στα διδάγματα της Ρωσικής Όρθόδοξης Εκκλησίας λόγω του μεγέθους της και της έπιρροής της στον Όρθόδοξο κόσμο. Σύμφωνα με τον επίσημο εκπρόσωπο του Πατριάρχη Αλεξέι του Δευτέρου, του Αιδεσιμώτατου Βσεβόλοντ (στρατιωτικού ιερέα), παρατηρείται αναγέννηση της εκτίμησης προς την δημοκρατία μέσα στους κόλπους της Ρωσικής Όρθόδοξης

Εκκλησίας. Οί δημοκρατικοί θεσμοί δίνουν την δυνατότητα στην Εκκλησία να πραγματοποιεί την κοινωνική της αποστολή πιο αποτελεσματικά και να εκφράζει ανησυχίες για την διάβρωση του ήθικου επιπέδου στη μετα-Σοβιετική Ρωσία. Βέβαια, λέει, ή υποστήριξη της Όρθόδοξης προς την δημοκρατία δεν μπορεί παρά να παρέχεται υπό όρους. Η δημοκρατία, ιδιαίτερα ή κοσμική δημοκρατία, δεν μπορεί ποτέ να γίνει δεκτή σαν πρακτική, ιδανική επιδίωξη, γιατί ή Εκκλησία ποτέ δεν μπορεί να δεχτεί σαν ιδανική οποιαδήποτε μορφή διακυβέρνησης διαχωρίζει έσκεμμένα τον εαυτό της από τα θεία. Υπάρχουν όμως δυο αξιόπρόσεκτα στοιχεία της εκκλησιαστικής ζωής που συνεισφέρουν άμεσα στον εκδημοκρατισμό της κοινωνίας: 1) ή πηγή της εξουσίας, και 2) ή ευθύνη της επίμελειας της κοινότητας.

Αντίθετα με τον Ρωμαιοκαθολικισμό, ή Όρθοδοξία είναι εξαιρετικά αποκεντρωμένη και διεσπαρμένη. Δεν υπάρχει ανώτατη παπική εξουσία που να επιβλέπει τις δεκαπέντε αυτόκεφαλες τοπικές ορθόδοξες εκκλησίες. Η ανώτατη εξουσία έδρεύει στα εκκλησιαστικά συμβούλια που συνενώνουν ολόκληρη την θρησκευτική κοινότητα, δηλαδή και τους λαϊκούς και τον κληρο. Σ αυτό το πλαίσιο, οι έπισκοποι έχουν την ευθύνη να διοικούν την έπιτροπεία τους έναρμονίζοντας την βούληση και των δυο αυτών ομάδων. Ιστορικά, ή διοίκηση αυτή έχει πάρει ποικιλία μορφών στη Ρωσία που κυμαίνονται από τον καθαρά ιεραρχικό έλεγχο μέχρι τον εύρυθμο κοσμικό έλεγχο, που περιλαμβάνει και την έγκριση των πιστών στον διορισμό των έπισκόπων. Η μορφή διοίκησης που θεωρείται πιο κατάλληλη εξαρτάται από τις ανάγκες της επί μέρους Εκκλησίας και τις επικρατούσες πολιτικές προτιμήσεις της συγκεκριμένης κοινότητας. Στη συγκεκριμένη περίπτωση που άφορα την εξέλιξη της δημοκρατίας, ή Ρωσική ορθόδοξη εκκλησία πάντοτε ανταποκρίθηκε με την επέκταση του διαλόγου για τους τρόπους με τους οποίους πρέπει να εκδημοκρατισθεί ή εκκλησιαστική ζωή.

Μία νέα γενιά Δυτικών διανοουμένων

για θρησκευτικά θέματα (ή Ζωή Νόξ, ο Κριστόφερ Μάρς, ή Ελισάβετ Προδρόμου, ο Νικόλας Γκβόντεβ) έχουν προχωρήσει στην έφαρμογή Δυτικών θεωριών περί «κοινωνίας πολιτών» στην σύγχρονη ορθόδοξη. Εξετάζοντας το διοικητικό σύστημα της Εκκλησίας που βασίζεται έκτεταμένα στην εκπροσώπηση (σε σημείο που πλησιάζει τα όρια της «συννομοσπονδιακής» διακυβέρνησης) και εστιάζοντας την προσοχή στις εκκλησιαστικές πρωτοβουλίες μέσα στις κοινότητες, υποστηρίζουν ότι ή Ρωσική Όρθόδοξη Εκκλησία παίζει σημαντικό ρόλο σαν ή μεγαλύτερη υπερχωριστική πολιτική οργάνωση της χώρας. Εξ αίτιας αυτής της ιδιότητας ή Ρωσική Εκκλησία αναγκάστηκε να συμβιβαστεί με τον ντε φάκτο θρησκευτικό πλουραλισμό της σύγχρονης Ρωσίας. Μετά την κατάρρευση του αθεϊστικού κομμουνιστικού καθεστώτος, ή λαϊκή βάση της Όρθοδοξίας εκτέθηκε σε ποικιλία νέων πολιτικών και οικονομικών δογμάτων, μερικά από τα οποία προήλθαν από Όρθόδοξες κοινότητες εκτός Ρωσίας. Λόγω απουσίας σαφούς όμοφωνίας και κατεύθυνσης, ή ήγεςία της ρωσικής Εκκλησίας αποφάσισε να εγκαταλείψει τον ρόλο της θεσμικής ταυτότητας σαν πολιτικού ανταγωνιστή και να αυτοπροσδιοριστεί ούδέτερος διαιτητής. Έτσι ή Εκκλησία ή ίδια έγινε τόπος διαλόγου, χώρος που εκτείνεται πέρα από την πολιτεία, την κυβέρνηση ή την οικογένεια, χώρος αφιερωμένος στην διατήρηση μιιάς σφαιρας αυτονομίας για το άτομο και προστασία «των ανυπότακτων θεμελιών της ανθρώπινης ελευθερίας από την αυθαίρετη επικυριαρχία εξωτερικών δυνάμεων». Ο Νικόλας Γκβόντεβ πολύ σωστά το βλέπει αυτό σαν θεολογική έπικρότηση της «κοινωνίας πολιτών».

Πραγματικά, οι Όρθόδοξες κοινότητες δίνουν την εντύπωση ότι αισθάνονται πολύ πιο άνετα με τα ιδανικά της «κοινωνίας πολιτών» απ' ό τι με κείνα της φιλελευθέρης δημοκρατίας. Ένας από τους λόγους είναι ότι βλέπουν την φιλελεύθερη δημοκρατία να είναι προσκολλημένη στον ανταγωνισμό και στην αναμέτρηση, ενώ ή Εκκλησία αγωνίζεται για ήρμονία και για ενωμένη κοινότητα, παράδοση που ο αϊδ. Βσεβόλοντ αποκαλεί «το μάζεμα των σκορπισμένων», όρος που στα εκκλησιαστικά σλαβικά αποδίδεται ως «σομπράτι ραστοτσέναγια», ή συνένωση δηλαδή ανθρώπων ποικίλης έθνοτικής, πολιτικής και κοινωνικής προέλευσης για το γενικό καλό. Η άποψη της αναμέτρησης με το κράτος είναι βαθειά ριζωμένη στη θεολογία της Όρθοδοξίας και πηγάζει από την Βυζαντινή άποψη ότι **το χάσμα μεταξύ της Πόλης του Θεού και της Πόλης του Ανθρώπου μπορεί και πρέπει να ξεπερνιέται.** Οί κοινωνίες πάνω στη γή πρέπει να αγωνίζονται για να αποτελούν αντικατοπτρισμό του έπουράνιου βασιλείου, και για να έπιτευχθεί αυτό ή Εκκλησία και το Κράτος πρέπει να συνεργάζονται για το καλό όλης της κοινότητας.

Η ορθόδοξη Εκκλησία δεν κρύβεται από τον κόσμο και δεν απέχει από την πολιτική. Η πολιτική της όμως είναι μή κομματική, είναι εκκλησιαστική «καταπαράνση των πολιτικών παθών, και ενδιαφέρον για ειρήνη και ήρμονία» καθώς και για πολιτικό διάλογο. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι οι προσπάθειες της Ρωσικής ορθόδοξης Εκκλησίας να μεσολαβήσει στην πολιτική κρίση μεταξύ του Μπόρις Γιέλτσιν και της Δούμας, δηλαδή της Έθνικής Βουλής, το 1993. Οί ήγέτες της ορθόδοξης Εκκλησίας έχουν παίξει παρόμοιο ρόλο επίσης στις πολιτικές κρίσεις της Σερβίας, της Βουλγαρίας, της Γεωργίας και, πιο πρόσφατα, της Ουκρανίας.

Το θέμα της επίμελειας της κοινότητας από μέρος της ορθόδοξης Εκκλησίας, δημιουργεί επίσης το ερώτημα αν ή ορθόδοξη μπορεί να συμβιβαστεί με την καπιταλιστική οικονομική ανάπτυξη και την οικονομία της παγκόσμιας ελευθέρης αγοράς, που πολλοί θεωρούν ζωτική για την ανάπτυξη της δημοκρατίας. Μολονότι ο Μάξ Βέμπερ τόνισε τις μεταφυσικές όψεις των Όρθόδοξων πολιτισμών (όπως ακριβώς έκανε και για το Ισλάμ,

τον Ινδουισμό και τον Καθολικισμό) οι οικονομικές εξελίξεις στην Ρωσία δείχνουν ότι ή ιδέα της επίμελειας της κοινότητας από την Όρθόδοξη Εκκλησία αφήνει μεγάλα περιθώρια για έπιχειρηματική και οικονομική ανάπτυξη. Στην πραγματικότητα ή αναγέννηση της Ρωσικής Όρθοδοξίας (από 7.000 ενορίες στις αρχές της δεκαετίας του 1990 σε πάνω από 26.000 σήμερα), συνέπεσε με την εξ ίσου έντυπωσιακή οικονομική αναγέννηση από το 1999 και μετά. Αύξηση ρεκόρ της παραγωγικότητας, ταχύτατες αυξήσεις έσωτερικών επενδύσεων και τριπλασιασμός των μισθών σε έθνικό επίπεδο από το 2000 και μετά συνοδεύτηκαν από έπταπλασιασμό των φιλανθρωπικών συνδρομών από μέρος εταιριών που, όπως λέει ο Πατριάρχης Αλεξέγιεφ ο Δεύτερος, είναι ζωτικής σημασίας για τη χώρα. Προφανώς ή Όρθοδοξία κάνει καλό στον έπιχειρηματικό τομέα.

Εμείς οι Δυτικοί, Καθολικοί και Προτεστάντες, θα πρέπει να προετοιμαστούμε για τον έπερχόμενο Αιώνα της Όρθοδοξίας φροντίζοντας να αρχίσουμε να εκτιμούμε όλα όσα μας ένώνουν. Αν συνεχίσουν να υπάρχουν στις καρδιές μας και στην διανόησή μας διαχωριστικές γραμμές μεταξύ Ανατολής και Δύσης, δεν πρόκειται να πετύχουμε τίποτα άπλως με το να τις σβήσουμε από τον πολιτικό χάρτη της Ερώπη. Σε μακροχρόνια προοπτική οι Ευρωπαίοι θα πρέπει να ενημερωθούν πολύ καλύτερα για την κοινή τους Βυζαντινή και Ανατολική Χριστιανική κληρονομιά. Αλλά ακόμη και σε βραχυχρόνια προοπτική, τα ουσιαστικά στοιχεία αυτής της κοινής κληρονομιάς μπορούν να αξιοποιηθούν για να στηρίξουν πανευρωπαϊκούς δημοκρατικούς θεσμούς. Πρόσφατες μελέτες της Σύλβια Ρόντσεφ, της Ελένης Αρβελέρ και του Αντώνιο Καρίλε διαγράφουν τον ιδεολογικό σύνδεσμο μεταξύ της Βυζαντινής πολιτικής σκέψης και της σύγχρονης έποχής. Τονίζουν επίσης πόσες όμοιότητες έχουν οι σύγχρονες Ευρωπαϊκές φιλοδοξίες για πολυπολιτισμική κοινότητα και διοικητική μεταρρύθμιση (ώστε κάθε θέμα να το χειρίζεται το πιο χαμηλό ιεραρχικά κλιμάκιο απ' όλα που θα μπορούσαν να το αντιμετωπίσουν) με το Βυζαντινό πολιτικό μοντέλο.

Η χειρότερη δυνατή λύση θα ήταν ή προσκόληση στην άποψη της «σύγκρουσης πολιτισμών» που θεωρεί την Όρθοδοξία αντιμοντέρνα και αντιδυτική. Μιά τέτοια θέση θα έχει σαν αποτέλεσμα να αισθανθούν οι Όρθόδοξοι σαν ξένοι στο «κοινό Ευρωπαϊκό σπίτι» όπου μόλις μπήκαν. Αν συμβεί αυτό, θα έχουμε άπλως έπιτύχει να τραβήξουμε την διαχωριστική γραμμή βαθύτερα δια μέσου της καρδιάς της Ερώπη και να την επεκτείνουμε λίγο πιο ανατολικά από κεί που βρισκόταν προηγουμένως.

Ο Ν. Πέτρο διδάσκει πολιτικές έπιστήμες στις ΗΠΑ (Πανεπιστήμιο Ρόντ Άιλαντ)

Μπιρελκία οχτάσπαρα!

§

Τόν παππού σου νά τόν σέβεσαι
άλλά μίν τόν κάνεις καπέλο

§

Μέ τί σκιά σου νάχεις άνοιχτή γραμμή

§

Πρός τά πάνω γλύνει,
πρός τά κάτω κλωτσάει. Τί είναι;

§

Δέν σε θέλουν έξω από τόν κόσμο,
άπλά νά κάθεται στην άκρη

§

Ό πλούτος είναι σαν τόν Πλούτωνα
σε άπομονώνει από τούς ζωτάνους

Δόν Σάντσο - VRIZO Βουλαϊδής

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ Α ΛΑ ΤΟΥΡΚΙΑ

Λαϊκός φασισμός...

Επεισοδιακή ή κηδεία μέλους της ΔΗΚΡ- C ο οποίος προχτές εφισκόμενος στις φυλακές τύπου F της πόλης Τεκριντάγ αυτοπυρπολήθηκε διαμαρτυρούμενος για το καθεστώς των φυλακών τύπου F. Ο Φαρούκ Καντίογλου καταγόταν από την περιοχή Όφ της Τραπεζούντας. Μέλη της ΤAYAD από Κων/λη, Άρτζβιν, Τραπεζούντα και Σαμψούντα έμποδίστηκαν από χωρικούς να μπουνε στο χωριό. Ο ίδιος ο πατέρας του τους ζήτησε να μην έρθουν στο νεκροταφείο. Ο αδερφός όμως και οι δυο αδερφές του θανόντος πήγαν με την μεριά των μελών της ΤAYAD και αυτό προκάλεσε ένταση. Όταν τα μέλη της ΤAYAD άνοιξαν πανό με το σύνθημα "Ο Φαρούκ Καντίογλου είναι άθνατος" οι χωρικοί άρχισαν να τους πετάνε πέτρες. Η παρουσία της Στρατοχωροφυλακής απέκρουσε τους χωρικούς που προσπάθησαν να έπιεθούνε. Ο Φαρούκ Καντίογλου, μέλος της παράνομης οργάνωσης ΔΗΚΡ- C κρατείτο στις φυλακές τύπου F από τον Αύγουστο του 2001.

(28-5, έφ. Ζαμάν)

...Και δημοκρατική διάνοξη

Ο εκ των αρχιτεκτόνων του άκυρωθέντος συνεδρίου για τους Αρμένιους Χαλί Μπερ-κτάι αναφερόμενος σε αυτούς που ήταν αντίθετοι στην διοργάνωση του συνεδρίου, τους παρομοιάζει με την Κού Κλοζ Κλάν. Μιλώντας στην εφημερίδα Άκσάμ λέει: "Υπάρχει στο αρμενικό θέμα κάποια ιδεολογική έξουσία και αντιπολίτευση; Υπάρχει. Λοιπόν εμείς είμαστε η ιδεολογική αντιπολίτευση. Έχουμε δικαίωμα λοιπόν να διοργανώνουμε συνέδριο. Άραγε από το 1995 έως το σήμερα πόσα συνέδρια έγιναν για το αρμενικό και υπήρξε σε αυτά κάποια αντίθετη φωνή;"

(6-6, έφ. Χουριέτ)

Πρωθυπουργικά παράπονα

Ο Έρντογάν μιλώντας στο CNN, σε ερώτηση για τη μουσουλμανική μαντήλα είπε: Δεν υπάρχει νόμος που να απαγορεύει π.χ. στη σύζυγό μου να πάει (φορώντας την μαντήλα) σε όρισμένα μέρη στην Τουρκία. Υπάρχει μία διαφορετική νοοτροπία, μία άλλη αντίληψη και κάνουμε υπομονή. Κοιτάξτε, οι κόρες μου εδώ σπουδάζουν για αυτόν τον λόγο. Έδώ υπάρχει μία νοοτροπία ελευθερίας, όμως στη χώρα μου δεν υπάρχει.

(8-6, έφ. Χουριέτ)

Επίχειρα του εκδυτικισμού

Η επανάσταση στην γλώσσα (αλλαγή από τους άραβικούς στους λατινικούς χαρακτήρες) έφερε τα πάνω κάτω στο σύστημα άμυνας της τουρκικής. Μείωσε την δύναμη της, ανέκοψε την μνήμη της και προκάλεσε ατφροία στη συνέχεια της. Γι' αυτό φαίνεται αναπόφευκτο στο έγγυς μέλλον τα αγγλικά να κυριαρχήσουν πάνω στα τουρκικά.

(8-6, περ. Άκσιόν)

Ο καλύτερος πελάτης

Η Τουρκία συμφώνησε να αγοράσει 12 ελικόπτερα θαλάσσης Σινούκ έναντι 389 εκ. \$. Αναφερόμενος στην αγορά αυτή ο ύπουργός άμυνας Βετζνίτ Γκιονούλ ανέφερε πως ο τουρκικός στρατός είναι ο δεύτερος καλύτερος πελάτης της Σικόρσκου μετά τον αμερικανικό στρατό και πως μέχρι σήμερα πούλησε στην Τουρκία 125 ελικόπτερα. Τα ελικόπτερα θα παραδοθούν μέσα σε 3-4 χρόνια. Ο ύπουργός δήλωσε πως αυτά τα ελικόπτερα θα μπορούνε να χρησιμοποιηθούν και έναντιό υποβρυχίων.

(10-6, έφ. Χουριέτ)

Καταναλωτής κι αυτός...

Ένας πολίτης ονόματι Μεντέρ Κορκμάζ, κάτοικος Ντιαρμακίρ παρήγγειλε το 2003 από Sex shop της Κων/λης μία φουσκωτή γυναικία και πλήρωσε το αντίτιμο των 80 εκ. λιρών μέσω ταχυδρομείου. Όταν όμως ήρθε το προϊόν οσάτισε, διότι του ζητούσαν να πληρώσει τα διπλά χρήματα. Επειδή λοιπόν δεν πλήρωνε ξανά δεν του παραδόθηκε και αυτός κατέφυγε στην Ένωση Καταναλωτών της πόλης του. Όπως δήλωσε «μου είπαν ότι έχω δίκιο και μου ζήτησαν να κάνω μήνυση. Έκανα μήνυση αλλά μέχρι τώρα δεν πέτυχα τίποτα».

(14-6, έφ. Χουριέτ)

M.K.

kyneg@otenet.gr

Αντιφωνήματα

Η σιωπηλή έθνοκάθαρση στα Ίεροσόλυμα συνεχίζεται και τόν Αύγουστο θα κορυφωθεί με τις (μή) ανανεώσεις Παλαιστινιακών ταυτοτήτων. Ποιός νοιάζεται;

«Από τους 9.000 πανεπιστημιακούς του Ίσραήλ οι 30-40 κάνουν ουσιαστική κριτική κι όχι κρατική πολιτική, ενώ μόνο 3-4 (!) βλέπουν κριτικά τον σιωνισμό»

Τά στοιχεία του καθ. Γιεχούντα Σενχάβ παρέθεσε ο γενναίος συνάδελφός του Ίλαν Πάπε, ζητώντας διεθνές μπουκόνταξ των ΑΕΙ της ρατσιστικής του χώρας

Πρός εκπληκτους αναγνώστες: Ναι, 11.000 Άμερικανοί, από τους 580.400 που πολέμησαν στον Κόλπο τό 1991, πέθαναν και 518.739 έχουν μόνιμες βλάβες υγείας!

Θρίαμβος της Χεζμπολά: Κέρδισε 23 στις 23 έδρες στον νότιο Λίβανο (και 10 στον ανατολικό) και συμμεάχησε για έθνική συμφιλίωση ως και με τους Φαλαγγίτες!

Κείνον τόν θλιβερό παλιάτσο και παιδεραστή, τόν Μάικλ Τζάκσον τόν θυμάστε. Για πέστε τώρα, τί θρησκείματος είναι λέτε τὰ δικὰ του παιδάκια;

Έρχεται ο λογαριασμός στην Ούκρανία: Ο νομοθέτης Λίβιν προωθεί έπιστροφή της έβραϊκής περιουσίας που είχαν πάρει τὰ... σοβιέτ!

Τὰ νέα της Κομισιόν: Στις 24 Ιουνίου επαναφέρει πρόταση νομιμοποίησης των μεταλλαγμένων τροφίμων, παρά τήν

ΤΑ ΤΟΞΙΚΑ

Βρισκόμαστε πια στα μισά του 2005, αγαπητοί φίλοι, και αυτό που συμβαίνει στα πολιτικά μας δρώμενα είναι πραγματικά πρωτοφανές! Από τη μια έχεις μία κυβέρνηση που τις μονές μέρες άνακοινώνει αντιλαϊκά μέτρα και τις ζυγές υποπίπτει σε γκάφες, αλλά για πρώτη φορά στα χρονικά η αντιπολίτευση δεν μπορεί αυτό να το έκμεταλλευτεί, γιατί και σ' αυτήν επικρατεί τὸ ίδιο άκριβώς άλαλούμ! "Ε, κι έπειτα είναι και η τηλαυγής προσωπικότητα του προέδρου της, έ; Ποιός να πιστέγει τώρα ότι έτούτος είναι ικανός κάποια στιγμή να κυβερνήσει τη χώρα; Πλάκα μου κάνετε; Έδώ δεν μπορεί να κυβερνήσει όχι μόνο τὸ κόμμα του, αλλά ούτε καν την ίδια του τη γλώσσα!

Πάντως σε σχέση ειδικά μ' αυτό τὸ τελευταίο, υπάρχουν, ρε παιδιά, κάτι που έμένα τουλάχιστον με άπασχολεί πια πολύ έντονα: όσο περνάει ο καιρός, όλο και περισσότερο πειθόμαι για τὸ ότι η έκλογή προέδρου στο ΠΑΣΟΚ τὰ τελευταία χρόνια που έχουν διδαχθεί την έλληνική σε τεχνικό γυμνάσιο στα Τίρανα (σ.σ. νυχτερινό), δεν μπορεί ως γεγονός να είναι τυχαία! Λέτε, μωρέ, να υπάρχει πλέον στο καταστατικό του κόμματος καμμιά σχετική ποινική ρήτρα και να μην τὸ ξέρουμε; Γιατί άλλως, ρε γαμώτο, δεν μπορεί να ξεγληθεί!

Παραθέτω ως παράδειγμα τὸ νέο ρητορικό μνημείο (του... κατήφορου), που έστηκε πριν από λίγες μέρες ο Γιωργάκης σε έπαρχιακή συγκέντρωση του ΠΑΣΟΚ. Απολαύστε έσεις τώρα άπόσπασμα: «Βλέπουμε τὸν κατήφορο... (παύση - «φτου γαμώτο, λάθος έκανα»)... Έναν κατήφορο («τώρα τὸ διόρθωσα») που έχει πάρει η Νέα Δημοκρατία (τουτέστιν, έναν κατήφορο-κατήφορο, που θα λεγε κι η κυρά-Ευτέρπη της γειτονιάς μου - άν και μεταξύ μας βεβαίως όρθη ή διεκρίνιση, καθότι πράγματι ΕΝΑΣ είναι...). Και αυτός ο κατήφορος (προσέξτε τώρα ρήμα αισθήσεως σημαντικό) ακούγεται σε κάθε μέρος, σε κάθε γειτονιά (προφανώς ό... ποιητής έννοει ότι πρόκειται για φαινόμενον πλέον πανθομολογούμενον). Αλλά έμάς δεν μάς νοιάζει ο κατήφορος της Νέας Δημοκρατίας (ΟΚ έως εδώ). Έμάς μάς νοιάζει ο κατήφορος της Νέας Δημοκρατίας (τί έγινε, ρε παιδιά, τὸ μετάνιωσε);... να μην παρασύρει και τη χώρα (έ, είπα κι εγώ) και να μην τη φέρι (όπα, στόπ, τώρα χρειάζεται έμπρόθετος τὸν τόπου - μὴ αφήνουμε και γεωγραφικές άσάφειες) στὸν κατήφορο (έξεεται μπράβο!)...στὸν κατήφορο που έχει πάρει φόρα (ναί - και, άν δεν άπατώμα, κατηγορίζει κιόλας)». Προλάβετε, μωρέ, όλοι οί φιλόλογοι να τὰ σκίσετε τὰ πτυχία σας ή να τὸ ξαναγράψω;

περσινή άπόρριψη της από τὰ κράτη-μέλη

Και: Προτείνει τήρηση άρχείου (φακέλωμα) κάθε μορφής ηλεκτρονικής έπικοινωνίας, λόγω... Αλ Κάιντα! Μωρέ και λίγα τούς ήταν τὰ φραγκολλανδέζικα ΟΧΙ

Στήν Ιταλία τὰ μάρκετ που δέχονται λιγότες σαρώνουν. Οί Γερμανοί κρατάνε σφιχτά 14 δισ μάρκα. Έδώ, που τὸ ευρώ μάς ξεβρόκωσε, η δραχμή πήγε άκλαφτη

Πρώτοι παγκοσμίως (72%) στην καταδίκη της παγκοσμιοποίησης οί Έλληνες. Έμ, όταν έχεις 3500 χρόνια πολιτικού βίου, τὸ πολιτικό ένστικτο είναι στο DNA σου

Κατά τόν Ανάν οί έλληνοκυπριακές προσφυγές στο ΕΔΑΔ για τὸ βίος τους «εγείρουν σοβαρό κίνδυνο για τίς ανθρώπινες σχέσεις και τή συμφιλίωση»

Ωραίο, έτσι; Νά μην πάει τὸ θυμα στα δικαστήρια για να μη χαλαστεί με τόν θύτη! Κι αυτά να τὰ λέει ο γ.γ. των Ήνωμένων Πολ... έξέ... Εθνών!

Ο ένας (Λιάπης) τὰ χώνει στη μαφία των διπλωμάτων, ο άλλος (Σουφλιάς) πισωγουρνάει ένόπιον της μαφίας των πολεοδομιών. Ελεύθερο σχέδιο

Πιστοποιητικό διαφάνειας από τὸ ΕΣΡ και στὸν Κόκκαλη; Έχοντας πουλήσει τόν Φλάς για 2 ευρώ και μία τυρόπιτα, μετέχει κανονικά στις κρατικές προμήθειες

Η Κυβέρνηση επιτίθεται, οί εργαζόμενοι

Φτάνει όμως τόσο, έ; Δεν θέλω να με πείτε και προκατειλημένο με τόν Γιώργο, όποτε σταματώ εδώ και όρκίζομαι ότι δεν θα ξαναγράψω πλέον τίποτα γι' αυτόν (μέχρι τὸ έπόμενο φύλλο). Αφήνω λοιπόν τόν Γιωργάκη και περνάω πάραυτα στὸν... Μανουσάκη. Καθότι πολύ καιρό έχω βεβαίως να άσχοληθώ με τὸ (έπι τὸ όμνυμένο χαρτοπολτὸ βασίζόμενον) τρισμέγιστον σταχτοποντ(αν)οειδές τηλεοπτικόν έγχείρημα του μεγάλου auteur και όμολογώ ότι μ' έχει καταλάβει στερητικό σύνδρομο. Και ειδικά βεβαίως τώρα, που τὸ έν λόγω έγχείρημα έχει πλέον καταντήσει «Η μέρα που ο Νίκος (Ξανθόπουλος) γνώρισε τη Χούλια», καθώς έπαιξε να είναι άπλως μία άπευθυνόμενη σε διανοητικά καθυστερημένους γελοιότητα, αλλά ξεπερνώντας και τήν πιό όργιάζουσα φαντασία, έχει πια μεταλλαχθεί σε κρᾶμα δακρύβρεκτου έλληνικού και τουρκικού μελὸ της δεκαετίας του '60. Και έπειδή εγώ βεβαίως, αγαπητοί φίλοι, καταλαβαίνω τὸν πόνο και τήν άδημονία σας για τὸ τί θα γίνει τελικά, αποφάσισα να πάψω να σάς κρατάω σε άγνοια και να σάς άνακοινώσω σήμερα τὸ τέλος αυτής της τραγικής έρωτικής ιστορίας, όπως και ο ίδιος τὸ πληροφορήθηκα από τὸς προσωπικούς μου ρουφιάνους...

ΠΑΜΕ ΛΟΙΠΟΝ: στην Κομοτηνή ο Μουράτ, κάτω από τήν κατακραυγή του μειονοτικού περιβάλλοντος, παραιτείται άπ' τὸ σχολείο και ψάχνει για νέα δουλειά. Τελικά, μετά από πολλές άκαρπες προσπάθειες, άναλαμβάνει να πουλάει βρακιά στού Πέτσα. Τὸν βρίσκουν όμως νέες δυστυχίες, γιατί η μητέρα του ένα πρωί σαβουρντίζεται σε μία λακκούβα στη μέση της Λεωφόρου Ηρώων, σπάζει τὸ πόδι της και τήν πηγαίνουν στο Σισμανόγλειο, όπου μετά από τήν έγκυρη διάγνωση τών γιατρών, χειρουργείται στη σκληροκεϊδίτιδα. Παθαίνει όμως έπιπλοκές, μεταφέρεται έσπευσμένα στο Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο της Αλεξανδρουπόλης και μετά από διάφορες περιπέτειες (τραχειοστομία, λαπαροσκοπική χολεκτομή, όλική άσχεκτομή, άνόρθωση στήθους - τὸ άλλο, έννοείται -, κροταφική λοβεκτομή, διαμερισματοποίηση στομάχου, έγχείρηση προστάτη, όλική άρθροπλαστική ισχίου, ύστερεκτομή, κύστη κόκκυγα, ριζική άποτρίχωση με φωτόλυση, έξαγωγή φρονιμίτη και συντηρητική θεραπευτική άγωγή για άιμοροϊδες) τελικά πεθαίνει. Απαρηγόρητος ο Μουράτ άνεβαίνει στην ταρατσα του Πέτσα κι άρχίζει να κλαίει σπαραχτικά άνάμεσα στις ύπερμεγέθεις σωβρακοφωτογραφίες και τίς ευρωπαϊκές σημαίες (γκρό πλάν Μανουσάκη πάνω στο όλον συνονθύλευμα, νέο γκρό πλάν πάνω στις κοπριές ένός σκύλου στη μέση της Βενιζέλου και έπειτα έλλειπτικό πλάνο προς τὸ βάθος της Έρμου, όπου πάνω σ' ένα μινιάρ φωνάζει ένας

άπεργουόν, τὰ αίματα άναψαν. Επitéλους, άποκαταστάθηκε η κοινωνική τάξη!

Επειδή έκτιμούμε τόν νέο γραμματέα του ΠαΣοΚ Ροδόπη, φιλικά τὸν λέμε: Παύλε, κάνεις τόσο σοβαρή δουλειά στὸν Δέμο, που πᾶς να μπλέξεις!;

Στις Σάπες επαναβιβαιώθηκε η λαϊκή βούληση κατά των χρυσουρχειών, ένισχυμένη καθώς τήν ένάντια άποψη ύπερασπίζεται ο... Τζώρτζης

Και τὰ νέα του άλλου παλιού δημάρχου Σαπών, του Χαριτόπουλου: Τουρκοελληνικό δίκτυο, τζαμιά, Τουρκία, ευρωπαϊκά τουρκοπρογράμματα, τουρκοτουρίστες...

Δέν έκπλήσσει τὸ προκλητικό φιρμάνι των τουρκοφρόνων αλλά η έλληνική σιωπή. Κι αναφερόμαστε όχι μόνο σε πολιτικούς φορείς αλλά και σε σωματεία

Α, και κείνο τὸ έλληνικό κράτος που λέγαμε, τί γνώμη έχει; Π.χ. για τὸ γεγονός ότι στούς μειονοτικούς δήμους της Θράκης Ποντιακή Γενοκτολία δέν τιμάται;

13 εκ. € δίνονται, λείει η Περιφέρεια, για στέγαση των έν Θράκη όμογενών μας. Πρώτη παρατήρηση ότι δέν άρκοϋν. Και δεύτερη ότι θέλουμε να τὰ δοϋμε πρώτα

Άλλη μία «ανάπτυξιακή» εταιρεία στη Ροδόπη σκαρώνει η νομαρχία. Έ, μία παρέα να... άναπτύσσεται από καθεμιά εταιρεία, κάτι θά γίνει τελικά

Και μία που λέμε για «ανάπτυξη»: Πήρε μπρός ο νέος άναπτυξιακός νόμος. Απολογισμός; Τι άπολογισμός; Μή σάς πιάνει τώρα η μιζέρια, λεφτά δεν έχουμε;

χότζας - με τήν όλη σεκάνς να παραπέμπει στο προφανές σχόλιο «Κώλος γίναμε με τήν πολυπολιτισμικότητα, τὰ κάναμε σκατά και μάς τιμώρησε ο Άλλάχ»). Μετά άπ' όλα αυτά, στέλνει γράμμα στη Χριστίνα έξηγώντας της ότι όλα πρέπει να τελειώσουν άνάμεσά τους. Έκείνη είναι ήδη άπαρηγόρητη, καθώς μετά τὸν πατέρα έχει μόλις χάσει από άτύχημα και τή μητέρα της (σ.σ. τήν τσαλαπάτησαν τὰ χαράματα της 22ας Μαΐου άφηνιασμένες θαυμάστριες της Παπαρίζου), όποτε έρχεται και τὸ γράμμα και τήν άποτελειώνει. Τρελή από άπόγνωση τὸ ρίχνει στα ναρκωτικά, άρχίζει να έκιδεται στην όδό Φυλῆς, τελικά όμως συνέρχεται και τὰ φτιάχνει με Ξανθιώτη κατσίβελο, που πουλάει στην Ομόνοια πειρατικά CD με τίς μεγάλες έπιτυχίες του μπατζανάκη του (σ.σ. «Χάνιντε μάλε τσοκουλάτα τσίκι-τσίκι-ντάν») και άποκτὰ νέο σκοπό στη ζωή της, βοηθώντας τον να ξεπεράσει τὰ προβλήματα υγείας του, δηλ. ένα κομμένο πόδι από γάγγραινα, τύφωση 87%, ύδροκήλη στὸν άριστερό όρχη, σκλήρυνση κατά πλάκας και μηνίσκο (στο άλλο πόδι). Ένώ όμως η Χριστίνα βρίσκει τελικά τὸν δρόμο της, τὸ τέλος τὸ Μουράτ είναι τραγικό: Ένα πρωί, ενώ περνάει έξω άπ' τή Νομαρχία, πέφτει πάνω σε έξαγριωμένους διαδηλωτές της Έπιτροπῆς Κατοίκων Καρυδιάς - Πανδρόσου, τράει από λάθος στο κεφάλι ένα πλακάτ και καθώς βγαίνει παραζαλισμένος στὸν δρόμο, τὸν χτυπάει και με τὸ άμάξι του ο με ίλιγγιώδη ταχύτητα διερχόμενος από έκει έκδότης τὸ «Αντιφωνήτη» (τήν ώρα που πήγαινε να συναντήσει έναν Παλαιστίνιο της «Χαμάς» και τρεις Κοϋρδους πολιτικούς πρόσφυγες). Έτσι ο Μουράτ μεταφέρεται έσπευσμένα στο Σισμανόγλειο, αλλά παρά τήν έγκαιρη θεραπευτική άγωγή που τὸν παρέχεται (σ.σ. για πνευμονία) τελικά ύποκύπτει. Χάνιντε μάλε και ζωή σε λόγου μας...

Και έτσι άκριβώς, αγαπητοί φίλοι, τελειώνει τὸ περίφημο «Μη μου λές αντίο». Μη μου στενοχωριέστε όμως έσεις οι φανατικοί όπαδοί της σειράς, διαί πολύ σύντομα ο Μανούσος θα μάς χαρίσει και τὸ σίκουελ. Από τὸν χρόνου λοιπόν, παρακολουθείστε στούς δέκτες σας τίς περιπέτειες τὸν γιοϋ τὸν κατσίβελο και της Χριστίνας, που μετά τὸ τέλος της σχέσης του με άμπλοτυτή 88χρονη από τὸ Κολωνάκι, θά νικήσει στο «FAME STORY», θά τὰ φτιάξει με τήν Αλεξάνδρα Πασχαλίδου και μετά θά τήν κρατώσει με τὸν ξάδερφό της. Θά μπορείει άραγε τελικά, έπειτα και από αυτήν τήν εξέλιξη, να πάρει τὸ χρίσμα για να μάς εκπροσωπήσει στην έπόμενη Πουροβίλιον; Η συνείδησι έπί της μικρῆς όθνης; Άναμένουμε καθήδροι...

Ο ΕΞ ΑΠΟΒΛΗΤΩΝ